

KIBRIS'TA

SOSYALİST gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

MAYIS 1997 SAYI: 16 YIL: 2 FİYATI: 100,000 TL.(KDV Dahil) UK: 1 Str.

1 MAYIS'I YAŞATACAĞIZ

1997 1 Mayıs'ı geçen yıl olduğu gibi bu yıl da iki ayrı kortej ve iki ayrı içerikle ortaya kondu.

Dev-İş'in başını çektiği gurup yaklaşık 200 kişilik bir katılımı 1 Mayıs alanına geldi. 1 Mayıs'ı Yaşatma Komitesini oluşturan KTÖS, EL-SEN, ÇAĞ-SEN, TIP-İŞ, PETROL-SEN, K.T TABİBLER BİRLİĞİ, B.F.Ç. TOPLUMSAL VARLIK HAREKETİ, KIBRIS'TA SOSYALİST GERÇEK, ÇATI DERGİSİ, DEMOKRASİ ve İNSAN HAKLARI HAREKETİ gibi örgütler de ayrı kortej oluşturarak yaklaşık 120 kişilik bir grupla katıldılar.

Ayrı ayrı iki kortejle gruplar alana girdi. Dev-İş'in başını çektiği kortej bildik sloganlarını attı. "Birlik, mücadele, dayanışma", "Barış, federasyon" "özelleştirmeye hayır" coşkudan uzak sloganlar itibar görmedi.

1 Mayıs'ı Yaşatma Komitesi korteji, 1 Mayıs'ın şenlik değil özüne uygun mücadele günü olduğunu vurgulayan, güncel talepleri de içeren sloganlar

(Devamı Sayfa 14'te)

★ FAŞİST OCAKLAR KAPATILSIN

★ BU ÜLKE ÜMİT UTKULARIN ÇİFTLİĞİ DEĞİLDİR

★ KATİLLER BULUNSUN HESAP SORULSUN

★ 1 MAYIS; SARI SENDİKA AĞALARININ GÜNÜ DEĞİLDİR

★ YAŞASIN ANTI-EMPERYALİST, BAĞIMSIZ BİRLEŞİK KIBRIS

TOPLUMLARARASI TEMASLAR HANGİ AMACA HİZMET ETMELİ?

H. Karlıdağ

BAŞYAZI

1 Mayıs işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü ülkemizin ve tüm dünyanın işçi sınıfına ve emekçi halklarına kutlu olsun.

Bir 1 Mayıs gününü daha yaşadığımız bu yılda, ülkemiz işçi sınıfı ve emekçi halkı açısından yaşam biraz daha ağırlaşmıştır. Ülkemizde etnik ve coğrafi bölünmüşlük ve savaş hali hala devam etmektedir. Kuzey Kıbrıs'ta T.C.'ye entegrasyon fiili olarak tamamlanmıştır. Bu entegrasyonun sonucu olarak Kuzey Kıbrıs işçi sınıfı ve emekçi halkı bir işsizlik ve göç sürecini yaşamaktadır. Ekonomik kriz halkın sırtına yığıldıkça, egemenler T.C. kökenli sivil faşist örgütlenmeyi ve eylemleri artırdılar.

Kıbrıs'ı bölen Anglo-Amerikan emperyalistleri bu bölünmüşlüğü, dolayısıyla de Kuzey Kıbrıs'ın T.C.'ye entegrasyonunu yasal ve kalıcı hale getirmek için Kıbrıs'ta "federasyon" oluşturmak kisvesiyle girişimlerde bulunmaktadır.

(Devamı Sayfa 12'de)

KIBRIS'TA SOSYALİST gerçek

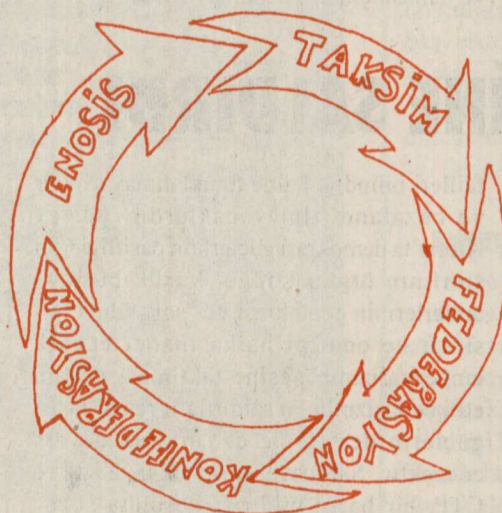
Kıbrıs'ta yaşayan Rum ve Türk topluları arasında, İngiliz sömürge yönetimi zamanından beri gözetilen bir husus var: İki toplumun işbirliği yaparak Kıbrıs'ın iç ve dış düşmanlarına karşı ortak davranışlarını engellemek.

1878'de ada yönetiminin Osmanlılardan İngilizlere geçmesi ardından oluşturulan Kavanin Meclisi'nde kurulan denge de, Rum oylarının Türk ve İngiliz oylarının toplamıyla eşitlenmesi şeklindeydi. Yani Rum ve Türk üyelerin birlikte davranabilecekleri düşünülemezdi. 1931'de Kıbrıslı Türk üye Necati Özkan'ın Kıbrıslı Rumlarla birlikte oy kullanması bütün dengeleri alt-üst ettiği için, Rumların milliyetçi bir başkaldırısı gerekçe gösterilerek, yasama meclisi kapatılmış ve 1960'a kadar Kavanin Meclisi seçimleri yenilenmemiştir.

Kıbrıs Türk liderliğinin 1957 ve 1958 yılı içindeki çeşitli provokasyonlarla İngilizlerin taksim politikası doğrultusunda Rum-Türk çatışmasını körüklemesi, Rumların adanın Yunanistan'a bağlanması (enos) talebinin İngiliz sömürge yönetimi tarafından savuşturulmasında etkili olmuş ve sonunda Kıbrıs'ın 1960'da sözümona bağımsızlığa kavuşması gerçekleştirilmiştir.

70:30 oranında Rum ve Türk katılımını getiren yeni Kıbrıs devletinin yapısı, Anayasanın bazı maddelerinin işleyememeziği veya işletilmesindeki isteksizlik yüzünden çok geçmeden tıkanmıştı.

Cumhurbaşkanı Makaryos'un sunduğu 13 maddelik değişiklik önerisinin Türkiye tarafından reddedilmesi, Aralık 1963 olaylarının patlak

vermesiyle sonuçlanmış ve Kıbrıslı Türkler ortaklık yönetiminden "Geçici Merhale Planı" gereği vazgeçmişti.

Soğuk Savaşın en kızgın yıllarında ve stratejik Doğu Akdeniz bölgesinde yeni kurulmuş Kıbrıs

Cumhuriyeti'nin bağlantısız bir dış politika güdmesini, NATO'nun bölgedeki çıkarlarına bir tehdit olarak gören İngiliz-Amerikan emperyalizmi de, bir an önce Kıbrıs Cumhuriyeti devletini ya enosis yoluyla ortadan kaldırmayı, ya da adayı iki NATO üyesi olan Yunanistan ve Türkiye arasında taksim ederek sorunu çözme planlamaktaydı.

Adanın %3'lük bir kısmında oluşturulan Kıbrıs Türk yönetiminin egemen olduğu bölgelerde, 1964 ile 1967 yılları arasında kapalı bir baskı dönemi yaşanmasının ardından, 1968'de toplulararası görüşmelerin başlamasıyla birlikte, iki toplum arasında bir yumuşama dönemine geçilmişti. 1968'den 1974'e kadar, Türkler Rum bölgelerine girip çıkabilirken, Rumların Türk bölgelerine girip çıkmasına Türk yönetimi tarafından izin verilmemekteydi. Kıbrıslı Rumlar, Kıbrıs Cumhuriyeti devletine sahip çıkarak, onun nimetlerinden yararlanırken, Kıbrıslı Türkler de liderliklerinin politikası gereği, gün gele taksim planının hayata geçirilmesi uğruna, ayrılıkçı yapılarını sıkıca korumuşlardı. Zamanın BM Genel Sekreterinin Raporlarında bu konuda çok açık değerlendirmeler yer almaktadır.

Ne yazık ki bu dönemde, Rum-Türk dostluğu ve işbirliğinin geliştirilmesi için herhangi bir kalıcı

(Devamı Sayfa 12'de)

ÖZELLEŞTİRME TARTIŞILDI

22 örgütün düzenlediği panele katılan TC'li sendikacılar, bilimadamları özelleştirmeyi tartıştı. Türkiye Harp-İş Sendikası Eğitim Müdürü İsmail Hakkı Kurt, yaptığı konuşmada özelleştirmenin sadece sermayenin karlılığını artıracığını ve işsizliğin artacağını vurguladı. Fiyatların da kısa zamanda yükseleceğini belirtti. Kurt yaptığı konuşmada özelleştirme sonucu iş saatlerinin arttığını söyleyerek kazanılmış haklara saldırı olduğunu vurguladı.

Kamu işletmeciliği Geliştirme Merkezi (KİDEM) Genel Sekreteri İler Ertuğrul da yaptığı konuşmada özelleştirmeyi "evin ihtiyaçlarını karşılamak için evin eşyalarını satmaya" benzetti. Dünyanın hiç bir yerinde özelleştirme ile hiç bir ülkenin sorunlarını çömediğini vurguladı. İşçi ve memur sendikalarının ortak mücadelesinin şart olduğunu altını çizdi.

İstanbul Üniversitesi Öğretim Üyesi Hacer Aydın da yaptığı konuşmada sermayenin hızla globalleşmesine koşut olarak emeğin de globalleşmesi gerektiğini belirtti. Ancak milliyetçi akımların körüklemesi sonucu emeğin globalleşmesinin önünün kesilmeye çalışıldığını vurguladı.

Türkiyeli gençlerin katıldığı ve Güney Kıbrıs'ta düzenlenen konsere beşbine yakın kişinin katıldığını belirten gençler, Britanya'da da böyle bir konserin Ekim ayında düzenleneceğini söylediler.

Toplantıda konuşma yapan Edon genel sekreteri Stefanos Stefanou, genç Kıbrıslı nesilin diyalog için yanıp tutuştuğunu belirtti. Stefanou, Britanya emperyalizminin böl ve yönet politikasını Kıbrıs'a da uyguladığını, Denktaş ve Ankara'nın bugünkü durumu korumayı arzuladıklarını belirttikten sonra, Kıbrıslı Rumlar arasında da milliyetçiliğin körüklendiğini söyledi.

"Gençler toplumun tüm kötülükleri ile değişik şekilde karşı karşıya kalıyorlar. Bu yüzden

GÜNEY KIBRIS'TA SU ARITMA TESİSİ KURULDU

Ülkemizde, iklim yapısı gereği yıllardır hüküm süren kuraklığın yarattığı sorunları çözmek için, Güney Kıbrıs yönetimi Dikelya'da deniz suyunu tath suya çeviren bir arıtma tesisi kurdu. Tesisin kapasitesi günlük 40 bin tondur. Bu rakkamın 2010 yılına kadar yılda 100 milyon tona yükseltilmesi planlanmış.

Güney Kıbrıs egemenleri kuraklığa karşı kısa ve uzun vadeli tedbirler alırlarken, su konusunda çok daha kötü bir konumda olan Kuzey Kıbrıs'ta egemenler, ülkede böyle bir sorun yokmuşçasına bir umarsızlık ve

İngiliz üs bölgesi olan Piskobu'da izinsiz inşaat yaptığı iddiası ile Angelos Panaretu isimli Rum üs makamlarınca tutuklandı. Olaya müdahale eden Rumlardan 3 kişi daha tutuklandı.

4 Rum'un tutuklanması Rumlar arasında infialeyo laçtı. İngiliz üs bölgesinde gösteriler arttı. İngiliz askerlerinin saldırısı sonucu bir Rum gösterici ağır yaralandı. Rum göstericiler İngiliz üs karakolunu basarak 4 Rum tutukluyu kaçırdılar.

Bölgede gerginleşen durum sonucu İngiliz askerleri olağanüstü önlemler alarak üslerden geçen yolları kestiler. Kıbrıslı Rumlar, gelişen olaylar içinde Kıbrıs Rum Yönetiminin takındığı teslimiyetçi tavrı tepkiyle

BARIŞTAN YANA KIBRISLI TÜRK VE KIBRISLI RUMLAR LONDRA'DA BULUŞTU

(KSG LONDRA)

Kıbrıslı Rum Gençlik Örgütü EDON'UN 19 Nisan'da Wood Green Cypriot Center'de düzenlediği toplantıya yüzden fazla katılım oldu. Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk gençlere yönelik olan toplantıya gençlerin yanında çeşitli yaş gruplarından Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rumlar da katıldı.

Kıbrıslı Rum, Kıbrıslı Türk ve

gençler, milliyetçiliğe ve bölünmüşlüğe karşı savaşmalıydılar" diyen Stefanou, "BM kararları ve üst düzey anlaşmaları ile Kıbrıs sorununun çözüleceğine inandığını" belirtti.

Gazetemizin anti-emperyalist cephe ile ilgili sorusunu yanıtlayan Stefanou, "Anti-emperyalist cephenin bugün anti-milliyetçi ve anti-şövenizm ile başlaması gerektiğini" vurguladı ve "böyle bir anti-milliyetçi cephe Kıbrıs'ın, Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türklere ait olduğunu açıklamalı ve Yunanistan ve Türkiye ile birliğe karşı çıkmalıdır" şeklinde konuştu.

Kıbrıslı Rumlar arasındaki milliyetçiliğe de değinen Stefanos, "emperyalizm Kıbrıs'ta kendine hizmet edecek hizmetçi bulmasaydı, Kıbrıs bugünkü duruma gelmeyecekti. Milliyetçilik bugünkü devlet başkanının kapı eşiğinde. Eğitimde Yunan milliyetçiliği var. Bunun daha da kötüsü, Ulusal Merkezin Ana Vatanda (Yunanistan) olduğunu gösterten siyaset var." Kıbrıs için çözümün federasyon olduğunu belirten Stefanos, "bunun eylemle gösterilmesi" gerektiğini vurguladı.

Toplantıda konuşan BOFNE (Kıbrıslı Rum Öğrenci Birliği) genel sekreteri Kristos Kristofonu, BOFNE'nin kısa tarihçesini verdikten sonra, BOFNE hareketinin siyasi bir öğrenci hareketi olduğunu ve öğrencilerin haklarını ancak siyasi hareketle elde edebileceğini belirtti. Kristofonu şöyle devam etti, "öğrencilerin sorunları sosyal sorunlardır. Toplumun genel sosyal sorunları çözümlendiği ölçüde öğrencilerin sorunları da çözülür"

Gecede konuşmacılar, ayrıca Britanya'da doğup büyüyen Kıbrıslı gençlere örgütlenmek için çağrıda bulundular.

Gece, Kıbrıs'a özgü mezeli sohbetle sona erdi.

AYIN İNCİLERİ

1 Mayıs 1997'de kürsüye TC ve KKTC bayrakları asılmış. İki bayrağın altında da "entegrasyona hayır" pankartı asılmıştı. İki bayrağı da kendisine baştacı yapanların entegrasyondan şikayet etmelerinin ne anlamı var. Türk bayrağı "anavatanın" bir parçası olmanın sembolizesi değil mi? Peki ya entegrasyonun anlamı nedir? Bilmeyenler öğrensin.

Bizim her renkten milliyetçilerimiz Faşist Ümit Utku'ya çok içerledi. (Basından) Bu tepkileri anlamak mümkün değil.

Adama sormazlar mı. Siz evinizin tapusunu verirseniz, mutfakta söz hakkınızı taleptmek ne kadar gerçekçi?

"Diline sağlık Bay Ümit Utku" ANLAYANA!

Türkiye Devleti "Başbuğusuna" ağladı. Türkeş'in ölümü sonrası TC siyasileri, medyası ağır birliği ile "başbuğu" göklere çıkardı.

Binlerce cinayetten, katliamdan (Maraş, Çorum, Bahçelievler katliamları) sorumlu tutulan bir siyasetin "başbuğusuna devlet törenini yadrgayanlar oldu. Türkeş'i devletin sahiplenmesini yadrgayanlara bir çift sözümüz var. "Susurluk Devletinin", "susurlukca" tavrı! Bunun neresi garip?

ABONE OLMAK İÇİN

İsim, Soyisim:..... Adres:..... Yıllık Abone Tutarı: K.K.T.C: 1,200,000 TL. T.C: 1,300,000 TL. U.K: £10.

Not: Banka makbuzu ile bu kuponu yandaki adrese gönderiniz.

Banka Hesabı: Kıbrıs Türk Öğretmenler Kooperatif Tasarruf Bankası Hesap No: C 03413 - Güzelyurt

Adres: Bekiroğlu İşhanı No. 10 Müftü Ziyai Sok. Lefkoşa Mersin 10 Türkiye Merkez Tel-Fax: 228 2293 Tel-Fax: 0 (392) 714 4597

FAŞİSTLER YİNE SALDIRDI

Devlet destekli sivil faşistler her olayı bahane ederek saldırılarını giderek artırıyorlar. Son olarak, 6 Nisan 1997 tarihinde T.C.'deki faşist Milliyetçi Hareket Partisi (MHP)'nin başkanı Alparslan Türkeş'in ölümü üzerine, ülkücü faşistler Lefkoşa ve Girne'de çevrelerine dehşet saçtılar. Faşistler Lefkoşa'da Ortam Gazetesi binası, Toplumcu Kurtuluş Partisi'nin merkez binası ve Cumhuriyetçi Türk Partisi'ni Lefkoşa ilçe binasına taş ve sopalarla saldırdılar. Kapı ve pencere camlarını kırdılar, duvarlara hasar verdiler. Girne ve Lefkoşa'da bazı binalara Türk faşizminin simgesi üç hilalli bayraklar astılar, işaretler çizdiler.

Her zaman olduğu gibi bu olayların

failleri bilindiği halde tutuklanmayacaklar ve cezalandırılmayacaklardır. Kuzey Kıbrıs'ta demokrasi güçlerinin pasifliği, işçi sınıfının örgütsüzlüğü, küçük burjuva önderlerinin demokrasi ve "sol" adına işçi sınıfı ve emekçi halka ihanet ederek emperyalizmin peşine takılması devam ettikçe faşizmin bu saldırıları, resmi faşist güçlerin desteğiyle de, artarak devam edecektir. Saldırıya uğrayanlar, TKP ve CTP, bir basın bildirisi ile olayı sözde kınadılar ve "devletin polisinden failleri yakalamasını" talep ettiler.

Kuzey Kıbrıs'ta faşizmin kökünün iktidarda olduğunu ve sivil faşizmin resmi güçlerce korunarak geliştirilmeye çalışıldığını artık görmenin zamanı gelmiştir.

TKP 16. KURULTAYINI YAPTI

13 Nisan 1997 tarihinde gerçekleşen Toplumcu Kurtuluş Partisi kurultayında birçok kararlar alındı. Partinin yetkili kurulları seçildi. Parti başkanlığına yeniden tek aday olarak seçilen Mustafa Akıncı kurultayda uzun bir konuşma yaptı. Akıncı'nın konuşması sosyal demokratların ve tüm "akrabalarının" emperyalizm çağında siyasi iflasının somut kanıtıdır.

Günümüz dünyasında emperyalist-kapitalist sömürünün artarak sürdüğünü ve bu sömürünün dünya halklarına yoksulluk getirdiğini vurgulayan Akıncı şöyle dedi: "Hızlı gelişmeler dünyadaki ekonomik eşitsizliğin de hızlı büyümesini beraberinde getirmektedir. Bugün 447 dolar milyardının toplam serveti yeryüzü nüfusunun en fakir yarısının gelirinden fazladır. Bugün dünyada 24 zengin ülke, 12 dolayında hızla büyüyen gelişen ülke yanında, 140 ülke ya çok yavaş ya da hiç gelişmemektedir. 1960 yılında dünya nüfusunun en zengin yüzde 20'si dünya gelirinin yüzde 70'ine sahipken bu pay 1991'de yüzde 85'e çıkmıştır.

En zengin ülkelerde kişi başına düşen ortalama gelir 1960'da en fakir ülkelere 38 kat daha fazla iken 1985'de bu fark 52 kata yükselmiştir.

1960'larda varlıklı ülkeler yoksullardan 30 kat daha zengin iken 1990'larda bunun 150 kata çıktığı hesaplanmaktadır.

Kısacası yerkürenin zengin kuzeyi ile yoksul güneyi arasındaki ekonomik uçurum giderek büyümekte ve çok ciddi bir ayırım gelişmektedir. Bu gidişi durdurmak için uluslararası alanda önlemler alınmazsa 21. yüzyılda

dünyanın yeni patlamalara şahit olması kaçınılmazdır."

İşte Sn. Akıncı'dan kısa da olsa dünya tahlili. Kim denebilir ki Sn. Akıncı sömürünün, talanın mantığını yakalamadı diye. Dünyada dönen her şeyin farkında Sn. Akıncı. Emperyalizmin, emperyalist blokların at oynattıkları günümüz dünyasının farkında. Konuşmasında atıfta bulunduğu 24 zengin ülke acaba hangileri? Hiç kuşkusuz günümüz dünyasının en azgın sömürücüleri olan Avrupalı zengin ülkeler (AB), ABD, Japonya v.s. dir.

Konuşmasının ilerleyen bölümünde Sn. Akıncı, TC'nin ve "çözüm" sonrası Kıbrıs'ın AB'ye girişini savunmaktadır. Yani azgın sömürücülerin saflarına girmeyi önermektedir. (TKP kurultayının Kıbrıs Sorununa ilişkin kararlarının 6.-7. maddeleri de bu yöndedir) Bu çelişki gibi görülebilir. Ama tam da burjuva mantığının sistemetik tezahürüdür.

Eminiz ki Sn. Akıncı Kıbrıs üzerinde oynanan emperyalist oyunların da bilincindedir. Yani Kıbrıs Hakkını on yıllardır acılara, savaşlara, göçe zorlayan "it dalaşımın" farkındadır. Peki neden AB? Soru basit. Cevap da basit. Sömürge ülkelerin burjuvaları ve burjuva siyasetçileri varlıklarının devamı için her zaman yaslanacakları usta tercih etmişlerdir, edeceklerdir.

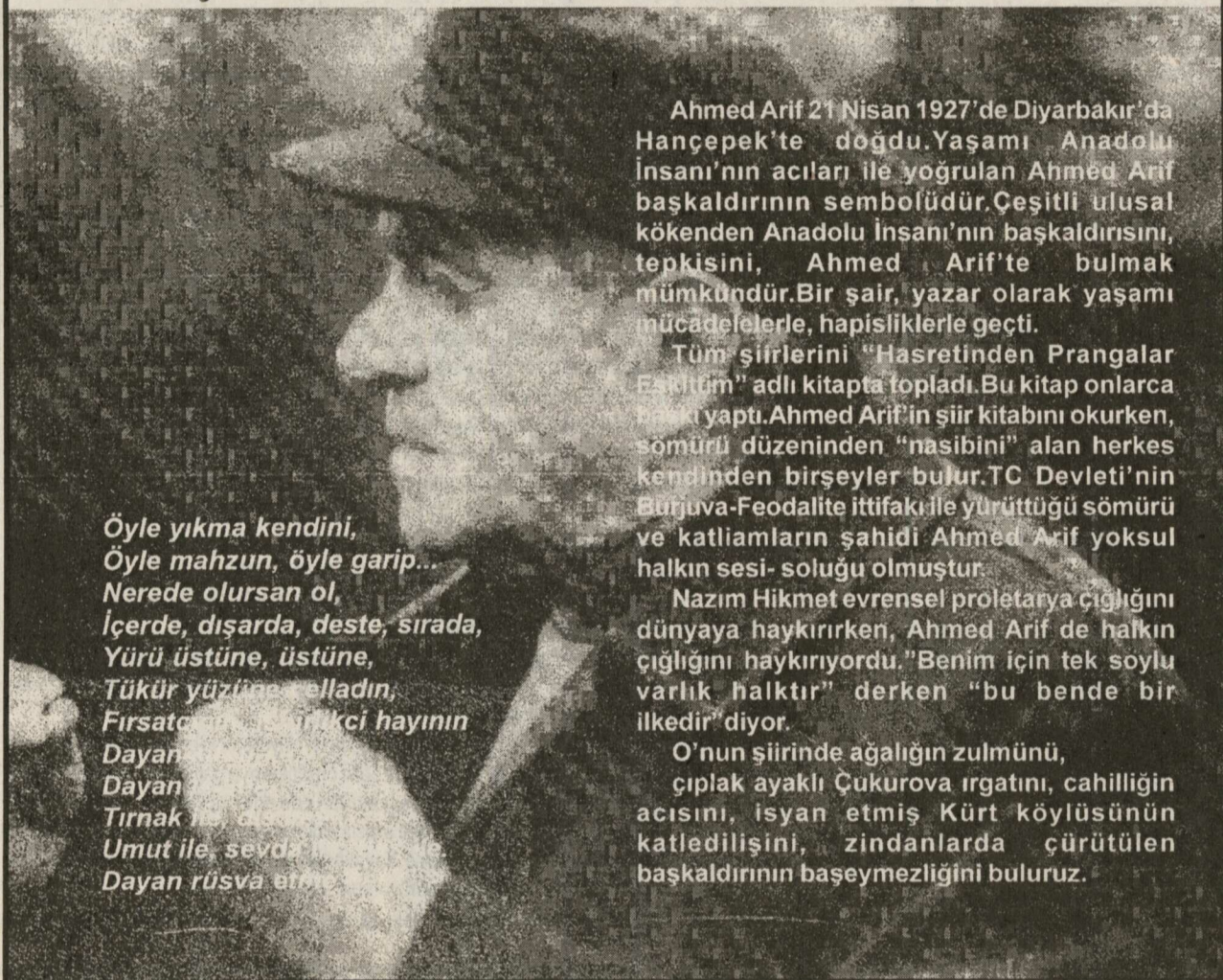
İşte burjuva mantığının sosyal demokrat versiyonu. İşte TKP, CTP, YKP.

Sayın Akıncı'ya bir çift sözümüz var. Dünyayı anlamak yetmez Sn. Akıncı. Aslolan sözettiğiniz büyük çoğunluğun yararına dünyayı değiştirmektir.

TARIMSAL ÜRETİME SON DARBE

Geçtiğimiz ay, Kuzey Kıbrıs egemenleri yaş meyve-sebze ithalini serbest bıraktılar. Üç-beş tüccarın çıkarları doğrultusunda alınan bu karar, astronomik girdi maliyetleri, yüksek faiz oranları, kuraklık ve don gibi kötü hava şartları ile boğuşan tarım üreticilerinin idam kararına eşdeğerdir. T.C ve Kuzey Kıbrıs egemenleri, Kuzey Kıbrıs'ta gerek sını ve gerekse tarımsal üretimin gelişmemesi ve yok olması için ellerinden gelen her türlü politikayı uygulamışlardır. Geçtiğimiz yıllarda %45 olan tarım kredisi faizlerini ticari bankalarda uygulanan yüksek faiz oranlarına yükseltmişlerdir. İthalata dayalı tarımsal girdi maddelerinden yüksek gümrük, vergi ve fonlar almaya devam etmektedirler. Bu uygulama tarımsal üretimin belini kırmıştır. Bu yıl da meyve-sebze ithalini serbest bırakarak çiftçinin ipini çekmişlerdir. Çiftçinin yüksek girdi maliyetleri karşısında, özellikle T.C.'den ithal edilecek tarımsal ürünlerle rekabet etmesi mümkün değildir. Böylelikle de ülkedeki tek üretim dalı olan tarımsal üretim de duracaktır. Açık ki, T.C. egemenleri entegrasyon politikaları doğrultusunda Kuzey Kıbrıs halkını tamamen üretimden kopuk ve dolayısıyla de tüm dinamizminden ve toplumsal dinamiklerinden yoksun, asalak ve edilgen bir halk haline dönüştürmek için büyük bir çaba sarfediyorlar. Böylelikle de Kuzey Kıbrıs halkını bir sürü gibi istedikleri şekilde yönetebileceklerdir.

HALK ŞAIRİ AHMED ARIF'I SAYGIYLA ANIYORUZ

Öyle yıkma kendini,
Öyle mahzun, öyle garip...
Nerede olursan ol,
İçerde, dışarda, deste, sırada,
Yürü üstüne, üstüne,
Tükür yüzüne, elladın,
Fırsatın, fırsatçı hayının
Dayan...
Dayan...
Tırnak...
Umut ile sevd...
Dayan rüsva etme...

Ahmed Arif 21 Nisan 1927'de Diyarbakır'da Hançepek'te doğdu. Yaşamı Anadolu İnsanı'nın acıları ile yoğrulmuş. Ahmed Arif başkaldırının sembolüdür. Çeşitli ulusal kökenden Anadolu İnsanı'nın başkaldırısını, tepkisini, Ahmed Arif'te bulmak mümkündür. Bir şair, yazar olarak yaşamı mücadelelerle, hapisliklerle geçti.

Tüm şiirlerini "Hasretinden Prangalar Esittim" adlı kitapta topladı. Bu kitap onlarca halkı yaptı. Ahmed Arif'in şiir kitabını okurken, sömürü düzeninden "nasibini" alan herkes kendinden birşeyler bulur. TC Devleti'nin Burjuva-Feodalite ittifakı ile yürüttüğü sömürü ve katliamların şahidi Ahmed Arif yoksul halkın sesi- soluğu olmuştur.

Nazım Hikmet evrensel proleterya çığlığını dünyaya haykırırken, Ahmed Arif de halkın çığlığını haykırıyordu. "Benim için tek soylu varlık halktır" derken "bu bende bir ilkedir" diyor.

O'nun şiirinde ağalığın zulmünü, çıplak ayaklı Çukurova ırgatını, cahilliğin acısını, isyan etmiş Kürt köylüsünün katledilişini, zindanlarda çürütülen başkaldırının başeylemezliğini buluruz.

KIBRIS'TAN KISA-KISA

DEĞİRMENLİK KÖYÜNE MİLYARLIK CAMİ İNŞAATI

Eğitimin, sağlığın kısacası tüm altyapının döküldüğü ülkemizde cami inşaatına milyarlarca liralık harcama yapılması herkesin kafasında soru işaretleri oluşturdu. Hastahanelerde paralı sağlığa geçmenin ilk adımlarını atanlar, eğitimde dökülen okulların yükünü halka yükleyenler "maneviyatımızla" uğraşmayı sürdürüyorlar.

TC yardım heyeti ve Vakıflar idaresinin finanse edeceği cami inşaatının "gökemiyle" övünenler ülkede kaç tane konferans salonu, kaç tane spor salonu, kaç tane çalısır sağlık ocağı olduğunu açıklamalılar.

Basında "laiklik savunucusu" kesilen çevrelerin ikiyüzlülüğü her adımda ortaya çıkıyor. Bilime, bilimselliğe değer vermeyenler "maneviyat" için milyarlar ayırmaktadır. Bu bir tercihtir. Şovenizmin, gericiiliğin, sömürücülerin tercihidir. Karar vardılar. Bizleri "sapına kadar Türk, sapına kadar müslüman" yapacaklar. Başka çareleri yok.

Hazırlanan her köye 1500 kişilik cami inşaatı geliyor. Camiler dolmazsa adam getirip doldurur efendiler.

EGEMENLERDEN YİNE ZAM BALYOZU

Geçtiğimiz ay, akaryakıt ve tüp gaza yine %8 civarında zam yapıldı. Kuzey Kıbrıs egemenleri, içine düştükleri ekonomik bunalımdan çıkabilmek için tek çıkar yol olarak emekçi halkın boğazına sarılmayı bulmuşlardır. Akaryakıt fiyatları her ay artırılmaktadır. Akaryakıtı gelen her artış otomatik olarak diğer tüketim ve hizmet ürünlerine de yansımaktadır. Böylece de zamlar peş peşe gelmektedir. 1997'nin ilk üç ayında enflasyon %24.23 olmuştur. Buna karşılık yıl başında belirlenen asgari ücret hala değiştirilmemiş, sabit tutulmaktadır. Türk Lirasının T.C.'den kaynaklanan enflasyonist yapısına, Kuzey Kıbrıs egemenlerinin uyguladığı soygun politikası sonucunda oluşan fiyat enflasyonu da eklenince, Kuzey Kıbrıs'ta enflasyon oranı ve pahalılık artış hızı kontrol edilemez boyutlara ulaşmaktadır. Emekçi halk bu pahalılık ve zamların altında her gün biraz daha ezilmekte ve yoksullaşmaktadır.

ÜLKEMİZDE İŞSİZLİĞİN VARDIĞI BOYUT ORTADA

Devletin Gelir ve vergi Dairesine alacağı 17 münhal için 860 kişi başvurdu. Birçok çevrenin saptırmalarıyla belirttiği "devlet kapısı caziptir. Bu nedenle herkes memur olmak ister. Bu nedenle yüksek başvuru oldu" mantığı tam bir çarpıtmadır.

Sınava katılanların en az lise mezunu olduğu ve 798'inin de ilk atama için başvurduğu dikkate alınırsa işsizliğin acı gerçeği ortaya çıkar.

Üretimin yokedildiği ülkemizde, işsizlik büyük boyutlara ulaştı. Yaklaşık bir yıl sonra 17 münhale başvurup kazanamayan yüzlerce gencin nerede ne yaptığını "yetkililer" merak edip araştırırlarsa, bu insanların büyük çoğunluğunun göç yollarında olduğunu görecektir.

Siz hala ilticacılara küfredip durun.

EMEKLİLERİN SİGORTA PARALARI GASBEDİLDİ

Kuzey Kıbrıs egemenleri her yıl sosyal sigorta primlerine astronomik oranlarda zam yaparak, buna karşılık sigorta emekli maaşlarını reel olarak düşürerek ve zamanında ödemeyerek Sosyal Sigortalar ve İhtiyat Sandığı Kurumlarını emekçi halkı sömüren birer soygun şebekesi haline dönüştürdüler. Egemenlerin devletin Sigortalar'a olan borcu ise 3 trilyon TL'ye ulaştı. Egemenler bugüne değin Sosyal Sigortalar ve İhtiyat Sandığı'na yatırılan emekçi primlerini soygun ve sömürüye dayalı ekonomilerine bir kaynak olarak kullanmışlar ve kullanmaktadırlar. Bu nedenden dolayıdır ki, egemenler tek güvenlik sistemini bir türlü uygulamaya koymuyorlar.

KIBRIS SORUNU DOSYASI'NA GELEN GÖRÜŞLER

-1-

Kıbrıs halkı tarihi boyunca hep yabancı güçlerin onlara empoze ettiği yönetim biçimleri altında yaşamışlar. Kimi Kıbrıslılar imtiyazlara sahip oldular, kimileri de yabancı güçlerin onlara empoze ettiği düzen altında, en ağır yükü çekerek ezildiler ve zaman zaman düzene karşı kafa kaldırdılar.

Kıbrıs adasının küçük oluşu ve aynı zamanda askeri zayıflığı yabancı güçlere karşı mücadele etmede cesaretsizliği ve korkaklığı yarattı.

Evet itiraf etmeliyiz, biz Kıbrıslılar; Rum'uyla, Türk'üyle ve diğerleriyle birlikte korktuk ve güvenmedik kendi gücümüze.

Biz Kıbrıslılar, direnmek istedik ama direnirken ya Türkiye'ye, ya Yunanistan'a veya İngiltere'ye dayandık. Biz bunu yaparken Türkiye, Yunanistan veya İngiltere'ye güvendiğimiz için yapmadık. Biz bunu, kendi gücümüze güvenmediğimiz için yaptık.

Solcularımız hep bağımsızlıktan söz etmesine rağmen, onlar bile ya Sovyetler Birliği'ne, veya Çin Halk Cumhuriyetine dayanarak bağımsız Kıbrıs'ı savundular. Yani sosyalistlerimiz bile Kıbrıs halkının gücüne güvenmeden Kıbrıs'ta sosyalizmi yıllarca savundular, ve savunduk.

Elbette ki, sosyalistlerin güvenmesi gereken kendi ülkeleri dışında uluslararası bir güç olmalıdır. Bu güç uluslararası işçi sınıfı, ezilen halklar ve sosyalist hareket olmalıdır.

Kıbrıslı sosyalistlerin uluslararası bu güce gerçekten güvenebilmesi için, öncelikle kendi halkına güvenmeyen sosyalistler kendi siyasi ve ideolojisine de güvenemez.

Şimdi artık dönüp de dünyamıza ve kendi durumumuza bakıp basit bir değerlendirme yapabiliriz. Durum çok açık. Dünya sosyalist hareketinin anayurdu olarak kabul edilen fakat özünde Stalin'in ölümünden sonra çürümeye başlayan, başta Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist blok ülkeleri bir anda yıkılmış ve yerlerine ankarız kalmış. Kendi gücüne güvenerek siyaset üretmeyen, ve sosyalizmin kalesi olarak kabul edilen ülkelerin siyasetlerini gözleri kapalı ve düşünme zahmeti göstermeden kabullenen, dünyamızda ve ülkemizdeki sosyalistlerimiz hala daha yıkılan "kalelerin" ve siyasetlerin şokunu yaşamaktadırlar.

Artık şok bitmeli ve dünyamızın ezilen emekçilerinin bizlere yüklediği görevi, hatalar yapsak bile, onları görüp düzelterek, gözümüz açık ve düşünerek, kendimize kılavuz olarak, şu veya bu ülkenin siyasetini değil, Marksizmin temel ilkelerini esas alarak korkmadan yürümeliyiz.

Şimdi artık yuvarlak laflarla sekte sosyalistler olmamalı, ama, sekte olmama adına da burjuvaziye teslim olup onların dümen suyunda yürümemeliyiz. Biz sosyalistiz ama aynı zamanda Kıbrıslıyız.

Kıbrıslı sosyalistler olarak görevimiz, önce kendi ülkemizden başlayarak dünya devrimi için mücadele etmektir. Önce ülkemizden başlamalıyız.

Kıbrıs somutunda günümüzde devam eden ulusal içerikli bir sorun yaşanmaktadır. Bu sorunun nasıl ve neden başladığını hepimiz biliyoruz. Ve yine bu sorunun sözde çözümlenmesi için devrede olanlar da yine bu sorunun doğup sürüp gitmesine neden olan emperyalist güçler ve yerli burjuvalardır. Fakat ne yazık ki bu sorundan usanmış çözüm bekleyen emekçiler de umutlarını burjuvalara bağlayarak barşın gelmesini bekleyip duruyor.

Beklemekten usanmış emekçiler harekete geçse ne olacak, elbette ki burjuvazinin etkisi altında olan emekçiler, şöven burjuva siyasetlerin peşine takılarak Kıbrıs sorununu daha da derinleştirip, biz sosyalistlerin işini daha da zorlaştıracaktır. Bu tür olayların yaşandığını sınır delme eylemlerinin girişimlerinde görüyoruz.

Sosyalistler somut ülkenin somut koşullarını dikkate alarak somut siyasetler üretmedikçe gelişen olaylar hep sosyalizmin aleyhine gelişecektir.

Kıbrıs'ta sosyalistlerin en büyük zayıflığı buradan kaynaklanmaktadır. Kıbrıs'ta sosyalistlerin somut koşullara uygun ürettikleri somut siyasetleri maalesef ya çok zayıf ya veya hiç yoktur.

Bir merdivene tırmanırken, merdivenin basamaklarını birer birer çıkmak gerekir. Eğer ki merdivenin en uç noktasına bir sıçramada çıkmaya kalkılırsa, yere düşüp yaralı bir şekilde tırmanmak için yeniden birinci basamaktan başlamak gerekecek.

Fakat ikinci kez de yine aynı yöntemle bir sıçramada en uç noktaya çıkmak denenirse bu hep böyle sıfırdan başlamayı devam ettirecek.

Uzun yıllar Kıbrıs'ta kuyrukçu sol siyasetlerin dışında kalan sosyalist gruplar, hem kuyrukçu bir siyaset izlemeye, hem de burjuvaziye hizmet etmemeye çok özen göstermişler ve her zaman burjuva çözümlerin karşısına, uzun dönemli hedef olan sosyalizmi alternatif olarak koymuşlardır. Ama ne yazık ki, Kıbrıs'ın somut durumuna uygun kısa dönemli somut siyasetler üretmemişlerdir. Sosyalist grupların bu eksikliği, sosyalizme sempati duyan kesimleri kendi yanlarına çekememenin nedeni olmuş ve bu kesimlerin, küçük burjuva sol partilerin veya revizyonist siyasetlerin peşine takılmalarına da neden olmuştur.

Uzun yıllar Kıbrıs sol siyasetine hakim olan ve hala hakim olan revizyonist, reformist, sosyal şövensiyasetler uzun vadeli çıkarları ve sosyalizmi unutarak, günlük politikaların peşine düştüğü için, biz sosyalistler tarafından şiddetle eleştirilmektedir. Biz sosyalistler de tam onların tersine, uzun vadeli hedefimiz olan sosyalizme sarılarak kısa vadeli somut siyasetler üretmedik. Bu da sosyalistlerin eksikliği olmuştur. Bu nedenle, Kıbrıs'ta güçlü bir sosyalist hareket kendini gösteremedi.

Artık uzun vadeli sosyalist çıkarlarımıza ters düşmeyen ülkemizin somut koşullarına uygun kısa vadeli günlük politikalar üretmeliyiz.

Önce biz sosyalistler her türlü burjuva çözümlere karşıyız, yoksa herhangi bir çözümü, ister burjuva olsun ister olmasın, sosyalizmin önünü açıcı bir çözüm mü tıyacı bir çözüm mü diye değerlendirmeliyiz.

Bugün sosyalist mücadelenin önünde duran şövenizm, emperyalizm ve adanın bölünmüşlüğüdür.

Sosyalist hareket Kıbrıs'ta henüz çok zayıfken, Kıbrıs'ta günlük politikada sosyalist devrimi en öne çıkartmak ve bunun dışında toplumlararası görüşmelere ve diğer girişimlere bütünüyle karşı olmak, bizleri kitlelerden uzaklaştırmayacak mı? Yani sosyalizme kadar, biz Kıbrıs'ta sosyalizm olmayan ama sosyalizm mücadelemizin önünü açan ve bizi merdivenin bir yüksek basamağına tırmandıracak olan herhangi bir talebimiz olamaz mı?

Burjuvazi ulusal sorunu çözümlenmede iflas etmiştir. Bizim burjuvazinin üstüne sosyalist olmayan, ama sosyalizme de ters düşmeyen burjuva-demokratik taleplerle yürümemiz gerekir. Bu talepler, burjuvaların gerçek yüzünü açığa çıkaracaktır.

Biz anti-şöven taleplerimizi tesbit etmeli ve barş olacaksa, şövenizmin ve şöven faşist örgütlerin yasaklanmasıyla barş olabilir demeliyiz.

Yine tüm yabancı orduların adadan gitmesini istemeli ve garantörlüğün yabancı askeri güçler tarafından değil, uluslararası sivil örgütlerden (insan hakları, anti-şöven örgütler) istemeli ve Kıbrıs'ın askersizleştirilmesini istemeliyiz.

Bu taleplerimizi yeniden sıralamak istemiyorum. Yalnızca anlayış olarak kendimizi değiştirmeliyiz. Federasyona hayır veya evet demek yerine, bu koşullarda barş olmaz. Barş istiyorsanız barş öncesi savaşa neden olacak tüm nedenleri ortadan kaldırın ve barş yapın demeliyiz.

Bizim tesbit edeceğimiz özellikle anti-şöven ve anti-emperyalist talepler var. Birleşmiş Milletlerde ve diğer burjuva platformlarda tartışsın. Bu talepler burjuva-demokratik talepler olacaktır, ama, burjuvalar bu taleplere tahammül edemeyecekler.

ZEKİ BALCI'YA YANIT

Değerli Zeki Balcı,
1/12/96 ve 13/1/97 tarihli iki mektubunu yayınlamakta geciktirdiğimiz için anlayışla karşılayıp bizi başışlayacağınızda eminim.

Mektuplarınızın yayınlamaktaki gecikmesinin ana nedeni gazetemizin görüşleriyle büyük oranda çelişen görüşlerin dile getirilmesi dolayısı ile, yayınlarken bu konulara sağlıklı yanıtların ve açıklamaların yapılma zorunluluğu idi.

Geç de olsa, bu sayımızda mektuplarınızı yayınlamaktan ve dolayısı ile de konu üzerine, yararlı olacağından emin olduğumuz bir tartışmayı başlatmaktan memnunuz.

Zeki Balcı arkadaşımızın mektuplarında ne yazık ki doğrularla yanlışlar iç içe geçmiş, dolayısı ile de kendisi ile hemfikir olduğumuz çok önemli doğruların bile, ardından getirilen yanlış tesbit ve görüşlerin vehametiyle hiçbir değeri kalmamıştır.

Örneğin Zeki arkadaşımız bir yandan :

"Burjuvazi ulusal sorunu çözümlenmede iflas etmiştir." şeklinde doğru bir tesbit yaparken, diğer yandan bu sorunu kimin ve nasıl çözümleneceği konusunda, geçerliliği olabilecek hiçbir tez getirememekte, reform özelliğinin ötesine geçemeyecek bir tavır sergileyerek şöyle demektedir:

"Bizim burjuvazinin üstüne sosyalist olmayan, ama sosyalizme de ters düşmeyen burjuva-demokratik taleplerle yürümemiz gerekir. Bu talepler, burjuvaların gerçek yüzünü açığa çıkaracaktır."

Değerli Zeki arkadaşımız, bizler eğer sosyalistsek, "burjuvaların gerçek yüzünü açığa çıkarmakla" yetinmeyiz ve yetinmiyoruz da. Sen bizleri, kısa dönemli hedefler belirlememle ve "yuvarlak laflarla sekte sosyalistler" diye itham ederken bazı gerçeklerin gözardı edildiğine inanıyoruz.

Geçtiğimiz yıl, ara bölgede meydana gelen çatışmalar üzerine yayınladığımız, 12/8/96 tarihli bildirimizde, biz gazete olarak mücadelenin yönünü ve kapsamını belirlemiş ve okun ucunu emperyalizme ve onların Kıbrıs'taki maşalarına doğrudan doğruya ve gerek Kıbrıs halkına gerekse dünya halklarına şöyle seslenmiştik:

"Bu sebeple halkımız faşist Ülkü Ocaklarını ve onların destekçilerini iyi tanıyıp tecrit etmelidirler. Kıbrıs'ın gerçek bağımsızlığı şövenizmin ve faşizmin mağlup edilmesi ile olanaklıdır.

11 Ağustos 1996 tarihinde yaşananlar bir kez daha göstermiştir ki, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs (Rum ve Türk) anti-faşist, anti-emperyalist güçler güçlerini birleştirmedikçe emperyalizm ve faşizm sadece Kıbrıs'tan değil, aynı zamanda, Türkiye ve Yunanistan'dan da temizlenmeyecektir. Çünkü, gerek Yunan milliyetçiliği, gerekse Türk milliyetçiliğinin amacı son tahlilde aynıdır: EMPERYALİZME HİZMET.

Farklı gibi görünseler de, Yunan milliyetçiliği Türk milliyetçiliğini, Türk milliyetçiliği de Yunan milliyetçiliğini desteklemektedir. Gerek Yunan, gerekse Türk faşistler adayı bölmek, ada halkını parçalamak, birbirine düşman kamplara ayırmak ve çatıştırmak için güç ve amaç birliği yaparken bizler, Türk-Yunan-Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum anti-emperyalistler, devrimciler ve sosyalistler niye güçlerimizi birleştirmeyelim? BİRLEŞEBİLİRİZ, BİRLEŞMELİYİZ.

Avrupalı demokratlar, barışseverler bu küçük adaya ve halkına yardımcı olmak istiyorsanız Kıbrıslı Rum faşistlerin Türk şövenizmini besleyen eylemlerine katkıda bulunmaktan vazgeçin; biliniz ki Kıbrıs'a barış ve huzur Kıbrıs Halkının karşı karşıya getirildiği bu tür eylemlerle değil, adadaki emperyalist tahakküme karşı Kıbrıs Halkının (Rum ve Türk) ortak mücadelesi ile ulaşılabilir.

Gün, emperyalizmin çirkin oyunlarına karşı durma günüdür!

Gün, faşizme karşı birleşme günüdür!

KAHROLSUN EMPERYALİZM!

KAHROLSUN FAŞİZM!

YAŞASIN TÜRKİYE-YUNANİSTAN VE KIBRIS HALKLARININ ANTI-EMPERYALİST BİRLİK VE MÜCADELESİ!

YAŞASIN ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK KIBRIS! (Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, sayı 8)

Bu bildiri den anlaşılacağı gibi, mücadeleyi "yuvarlak laflarla" değil de somut, elle tutulur ve objektif bir hedefle yürüttüğümüz ortadadır. Bildiri ile bu işler olmaz diyeceksin! Çok haklısın. Bu yüzden gazetemizin Aralık 1996 sayısından başlayarak devam eden dört sayısında KIBRIS SORUNU, yani ulusal sorunla ilgili görüşlerimizi detaylı ve somut bir şekilde ortaya koyduk. Bu sayıların eline geçtiğinden eminim.

Bu yazı dizimizde, "burjuvaların gerçek yüzünü açığa çıkarma" işini fazlasıyla yerine getirdiğimize inanıyoruz. Ve fakat, bununla yetinmeyip ayrıca, "uzun vadeli sosyalist çıkarlarımıza ters düşmeyen, ülkemizin somut koşullarına uygun kısa vadeli" (ama günlük değil!) politikalar ürettik ve dedik ki:

"Kıbrıs'ta işçi sınıfının çözümü için önünde duran acil sorun burjuva mülkiyete el koymak, burjuva ilişkileri yok etmek sorunu değildir. Bu sorun Kıbrıs halkının milli katliamlardan, gerici savaşlardan, barbarlığın dik alası olan böylesi pisliklerden kurtarılması, Kıbrıs'ın bir asker, silah ve askeri üsler yuvası olmaktan çıkartılması sorunudur. Bu sorun sadece işçilerin değil, tüm Kıbrıs halkının sorunudur.

(...)

Kıbrıs işçi sınıfının ve halkın acil görevi (...) dördüncü görevi İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'daki tüm devrimci güçleri bu siyasete kazanmaktır." (Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, sayı 14, s.14)

Açıkça görüleceği gibi, biz "tek yol sosyalizm" deyip yan gelip yatanlardan değiliz, ama aynı zamanda, sekte olmama adına da burjuvaziye teslim olup onların dümen suyunda yürüyenlerden de değiliz. Emperyalistlerin kontrolünde ve denetiminde yapılan "toplumlararası görüşmelere" bel bağlayacak ve halkımızın da bu sahte umutlar peşinde yok olmasını seyredecek sahte solculardan da değiliz. Biz çok iyi biliyoruz ki Kıbrıs Sorunu'nu yaratırlar ve bugün hala sürmesinden sorumlu olanlar, Ortadoğu üzerindeki petrol yataklarına hakim olmak için Kıbrıs'ı Akdeniz'de "Batmayan Bir Uçak Gemisi" olarak gören emperyalist tekeller ve onların ada üzerindeki uzantılarıdır. İngiliz arşivleri bu görüşümüze bolca tanıklık edecek durumdadır. Bu konuda hemfikir olduğumuzu çok iyi biliyoruz. Biliyoruz da o zaman önerin ne?

Yapılması gereken, tüm Kıbrıs halkını emperyalizme karşı birleştirmek, emperyalizmin ada üzerinde kah "toplumlararası görüşmeler", kah "Dayton tipi zirveler" gibi sözde çözüm planlarını teşhir ederek ANTI-EMPERYALİST HALK CEPHESİNİN oluşmasını sağlamak ve son tahlilde ANTI-EMPERYALİST BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK KIBRIS'ı yaratmak değil mi?

"Federasyona hayır veya evet demek yerine, bu koşullarda barş olmaz. Barş istiyorsanız, barş öncesi savaşa neden olacak tüm nedenleri ortadan kaldırın ve barş yapın demeliyiz" diyorsun. Kime diyorsun bunları? Burjuvaziye, emperyalistlere!

Onlardan kendi kendilerini yok etmelerini talep ediyorsun. Çok iyi biliyorsun ki emperyalizm savaşı yapamaz. Hedefini, yolunu çizsen, bu hedef doğrultusunda halkı örgütlemeye çalışsan, o zaman üstteki taktik gereği emperyalistlerin yapamayacağını bile bile ve bunu ilan ede ede bazı taleplerde bulunmana hiçbir diyeceğimiz olmazdı. Ama sen tüm sosyalist hareketi asılsız iddialarla suçlarken, barş "şövenizmin ve şöven faşist örgütlerin yasaklanmasıyla" elde etme hayalinden ve bu "barş" İnsan Hakları gibi "uluslararası sivil örgütler"in garanti etmesinden bahsediyorsun.

Kim bu "sivil örgütler"? Emperyalizmin ada üzerindeki çıkarlarına karşı koyacak, emperyalizmi

UNICEF'İN DÜNYA ÇOCUK RAPORU ÜRKÜTÜCÜ

UNICEF'in açıklanan çocuk raporunda dünyada 73 milyon çocuk tehlikeli, işlerde ve kötü koşullarda çalışıyor. Bu sayı 10-14 yaş gurubu çocukların yüzde 13'ünü oluşturuyor.

Tüm dünyada çalışan çocukların büyük çoğunluğu Asya, Latin Amerika ve Afrika'da yaşıyor. Özelleştirme ve bir dizi "önlem" sonucu Ortadoğu ülkelerinde ve Avrupada da hızla çocuk işçiler artmaktadır. Rapora göre yoksulluk arttıkça çocuk işçilerin sayısında da artış görülmektedir. Yine rapora göre Avrupa'daki çocuk işçilerin büyük çoğunluğunu Afrikalı ve Türk çocuklar oluşturmaktadır.

Raporda değinilen bir başka nokta ise yoksullukla beraber küçük yaşta kız çocukların fuhuşa itilmesidir.

Kapitalist tekellerin sağladığı karlar hangi sömürüye dayanıyor? sorusunun yanıtının bir kısmı bu raporda bulunuyor. Peki BM'ye bağlı çalışan UNICEF'in patronları bu raporu yayınlamakla ruhlarını kurtarmışlar mı? Yoksa patronları ABD ve diğer emperyalistlerin verdiği kırımlarla (parasal yardım) "papazlık" mı yapıyorlar?

T.C. DEVLETİ BAŞBUĞ'UNU KAYBETTİ!

4 Nisan 1997 tarihinde Türkiye'de faşist Milliyetçi Hareket Partisi'nin (MHP) başkanı Alparslan Türkeş öldü. Cenazesi devlet töreni ile kaldırıldı. Cenazesine T.C. Cumhurbaşkanı, Başbakanı, Bakanları ve tüm üst düzey askeri ve sivil bürokratlar katıldı. Kendisine methiyeler dizildi. Burjuva basın Türkeş'in "büyük devlet adamlığını" öve öve bitiremedi.

A. Türkeş ırkçı, Turancı, faşist ideolojisi ve siyaseti ile kontrgerillanın sivil açılımını oluşturmuştur. T.C. ordusunda subay iken 1950'lerde ABD'de kontrgerilla eğitimi görmüştür. 1960'larda sivil siyasete soyunana ve Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi'ni MHP'ye dönüştüren A. Türkeş, faşist T.C. devletin, kontrgerillanın ve sivil faşist hareketin bağlantı merkezini oluşturmuştur. 1960-80 yılları arasında binlerce aydın, demokrat, işçi, devrimci, sosyalist ve komünist A. Türkeş'in emri ile ülkücü faşist çeteler tarafından katledildiler. Maraş, Çorum ve Malatya'da yer alan toplu katliamlarda Türkeş'in rolü bilinen bir gerçektir. Yönettiği hareketin 1980 askeri darbesinden sonra oluşturduğu ülkücü-mafya-kontrgerilla çeteleri tüm Türkiye çapında emekçi halk, sosyalistler, ilericiler, devrimciler üzerinde terör estirmeye devam ediyor. Bu çetelerin polis güçlerini, özel hareket güçlerini yönettiği açığa çıkmıştır.

A. Türkeş, ABD emperyalizminin sadık bir uşağı olmuş,

azılı bir sosyalizm ve dolayısıyla halk düşmanı olarak ölümüne değin ABD emperyalizmine hizmet etmiştir. T.C.'nin dış politikasının merkezine ABD ile ilişkilerin konması gerektiğini ve ABD'nin "dostluğunun ve desteğinin" T.C. için büyük önem taşıdığını her zaman savunmuştur. İşte bu nedenlerden dolayı Türkeş'in cenazesi devlet töreni ile kaldırıldı. T.C. devletin resmi ideolojisinin faşist yüzü bir kez daha açığa çıkmış oldu.

Burada Türkiye burjuva basınının ikiyüzlülüğüne değinmek gerekir. Burjuva basının önemli yazarlarından Abdi İpekçi'yi kontrgerilla-ülkücü çetesi öldürmedi mi? Türkeş'in bu cinayetle rolü inkar edilebilir mi? Ve daha Abdi İpekçi gibi diğer yazar ve aydınlar. Tüm bu cinayetler ve bu cinayetlerin failleri olarak Türkeş'e ve onun emrindeki faşist ülkücü harekete yapılan suçlamalar birden unutuldu ve aynı basın Türkeş'i neredeyse bir "aziz" mertebesine yükseltti.

A. Türkeş ölmüştür. Ancak sivil faşist hareket gerek T.C.'de, gerekse onun uzantısı olarak Kuzey Kıbrıs'ta kontrgerilla ve devlet desteğiyle yayılmaya çalışılmaktadır. Her türlü resmi ve sivil faşist harekete karşı mücadelenin yükseltilmesi ve "Anti-faşist, Anti-emperyalist Cephenin" kurulması için çaba harcanması her demokratın, devrimcinin ve sosyalistin görevidir.

BATI İRAN'I SIKIŞTIRIYOR

İranlı ajanların Almanya'da İranlı Kürt muhalifleri öldürmesi ile ortaya çıkan davada Alman yargısı bizzat İran Yönetimini cinayetten sorumlu tuttu.

Mykonos Davası olarak kamuoyuna yansıyan dava sonrası alınan karar ardından tüm Batı İran'a karşı tavır aldı. AB ülkeleri büyükelçilerini (Yunanistan hariç) geri çekti. ABD, AB'nin aldığı kararı memnurlukla karşıladı.

Dünyanın her yerinde gerici, zorba rejimleri destekleyen, onların tüm faaliyetlerine gözyuman ikiyüzlü Batı, İran'a karşı aldığı kararda ne kadar samimi? Gerici İran Rejimini ayakta tutan, ekonomik ilişkilerle, kredi ve finans aktarma yoluyla Batı elaltından İranla ticareti sürdürmektedir. Nitekim Mykonos Davası sonrası İran ticaret heyeti Almanya'yı ziyaret etme kararı aldı. Almanya Sanayi Bakanı da yaptığı açıklamada, Mykonos Davasının ekonomik ilişkileri etkilememesi gerektiğini söyledi.

Sorun gerici İran Rejimi değil. Sorun Gerici İran Rejiminden daha ne kadar pay koparılacağı sorunudur.

KISA - KISA

EMPERYALİST ASKERİ GÜÇLER ARNAVUTLUK'TA

Emperyalist güçler Arnavutluk'ta yarattıkları kaosu ve parçalanmayı sözde düzeltmek ve düzeni sağlamak bahanesi ile 6000 kişilik çok uluslu bir askeri gücü Arnavutluk'a çıkardılar. Bu güce İtalya 2500, Fransa 1000, Yunanistan 700, Türkiye 500, Romanya 400, Danimarka ve İspanya 350'şer, ve Avusturya 120 askeri personelle katıldılar. Böylece emperyalist güçler Arnavutluk'u ekonomik ve siyasi tahküm altına aldıktan sonra askeri işgali de gerçekleştirerek Arnavutluk halkını esaret altına almışlardır. Bu da yetmemiş, devrim ile tarihin çöplüğüne atılmış bulunan kırıllık sistemini de yeniden kurmaya çalışmaktadırlar. Geçtiğimiz hafta sözde kiralıyet üyesi ve "tahtın varisi" olarak lanse edilen Leka'yı Arnavutluk'a göndermişler ve "kurtarıcı" olarak halka sunmaya çalışmışlardır.

CEZAYİR'DE KATLIAM

Geçtiğimiz hafta içerisinde Cezayir'de iki ayrı olayda dinci militanlar toplam 135 kişinin başını keserek katlettiler. Böylece, sadece Nisan ayı içerisinde dinci faşist gurupların katlettiği, çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan insan sayısı 271'e ulaştı. Dinci terörün başladığı 1992 yılından bu yana ise 60,000'in üzerinde insan öldürüldü.

Bilindiği gibi, Cezayir'de şu andaki iktidarı Fransız emperyalistleri desteklemektedirler. Muhalif dinci siyasi partiler ise ABD emperyalistleri tarafından desteklenmektedirler. Cezayir'deki bu iktidar dalaşmasının faturasını ise halk canı ile ödemektedir.

AVRUPADA İRKCİLİK YÜKSELİYOR

Avrupa Paramentosunun hazırladığı rapora göre, Avrupa'da ırkçılık hızla tırmanıyor. İrkçilikla birlikte insan hakları ihlallerinin artmasına dikkat çekiliyor.

Özellikle Almanya, Fransa'da Başta TC'li işçilere olmak üzere, Afrikalı göçmenlere, Ortadoğulu göçmenlere karşı şiddet artıyor. Masum insanların evlerinde diri diri yakılmaları, sokaklarda dövülmeleri, hapse atılmaları, sınır dışı edilmeleri hükümetlerin yürüttüğü politikaların bir yansımasıdır.

Fransa'daki yeni göçmen yasası başta göçmenler olmak üzere, aydınlar, sendikalar ve birçok kitle örgütü tarafından protestolarla kınandı.

Avrupa ülkelerindeki ekonomik krizler ve buna bağlı olarak ortaya çıkan sosyal patlamaları geriletmek için bizzat devlet yabancı işçileri, göçmenleri bu krizlere sebep göstermektedir. Gizli servisleri ile faşist örgütleri yönlendirmekte, büyümelerini sağlamaktadırlar. Fransa'da faşist Le Pen'in partisinin yükselişi raslantı değildir.

Ekonomik kriz arttıkça, faşist saldırılar da artacaktır. O zaman da "Avrupalı İnsan" yansıması birçok hayalperestin hayallerini yıkacaktır.

LONDRA MEKTUBU

KSG LONDRA

İKİ YÜZLÜ BRİTANYA EMPERYALİZMİ

Uluslararası Af Örgütü, insan haklarından dem vuran Britanya emperyalizminin işkence aletleri üretimini açığa vurdu. Uluslararası Af Örgütü "Made in Britain How the UK Makes Torture and Death its Business" kitabında, Britanya hükümetinin mal ihraç kontrolünü Af Örgütünün elde ettiği evraklar, yığınların kontrol etmek ve isyancıları etkisiz hale getirmek için gerekli araçlara talebin arttığını gösteriyor.

Britanya emperyalizminin yığınları kontrol etme ve isyancıları etkisiz hale getirme cihazlarını geliştirmede ön sırayı aldığı açıkça belgeleniyor. Örneğin, Birmingham şehrinde Cocharane şirketi, elektrik şoku veren "jilet telleri"nin yığınları kontrol etmede çok etkin olduğunu reklam ederken, Cray Defence International Ltd. Şirketi ise elektrikli panelleri olan TALON INTERNATIONAL panzerlerinin çok etkili olduğundan dem vuruyor.

İşkencelere karşı olduğunu ileri süren Britanya emperyalizmi, dünyanın her yerinde kendi çıkarlarının korunması uğruna işkence aletlerini ve araçlarını satmaya geri kalmıyor. O, ayrıca, işkence aletlerini ihraç etmede diğer Avrupa Birliği ülkeleri ile rekabet içinde... Demokrasi ve insan haklarından dem vuran Britanya emperyalizmi ve Avrupa Birliği, kendilerinden yana olanlara oy hakkı verirken, onların çıkarlarına karşı çıkararak haklarını arayan yığınları ise elektrik şoku ve işkence veriyor.

SOSYALİST GERÇEK DERGİSİ'NE

1-Kıbrıs'taki tarafların durumu ve soruna bakış açıları hakkında kısaca bilgi verirmisiniz? İlave olarak halkların bakış açısından söz eder misiniz?

2-Garantör devlet İngiltere ile ABD 1997 yılında, tarafları anlaştıkları kendi çözümlerini iknaya çalışıyor. Bosna'da, Ortadoğu'da emperyalist barış veya çözümler tutmadı. Kıbrıs için üretilen çözümün tutmayacağı açık. Bu konuda neler söylersiniz?

3-"Toprak karşılığı egemenlik" olarak formüle edilen yeni çözümü, iki toplum açısından yorumlar mısınız?

4-Bu konuda ilave etmek istediğiniz düşünceleriniz var mı?

ÖZGÜR ATILIM GAZETESİ

ÖZGÜR ATILIM GAZETESİ'NE

1-Kıbrıs konusunda öğrenmek istediğiniz birçok konu gazetemizin bugüne kadarki yayınlarında mevcuttur.

Sayı 11-12-13-14 de "Kıbrıs Dosyası" adı altında bir dizi soruya cevap olacak görüşlerimiz yayınlanmıştır.

2-Sizlere "Kıbrıs Dosyası" yazı dizimizi bütünsel olarak broşür halinde de postalamış bulunuyoruz.

3-Kıbrıs'a ve Kıbrıs Halkı'nın mücadelesine gösterdiğiniz ilgiye teşekkür ederiz.

KIBRIS'TA SOSYALİST GERÇEK GAZETESİ

LENİN KIZILMEYDAN'DA ANILDI

*Büyük Ekim devrimi'nin önderi Lenin'in 127'ci doğum yıldönümünde devrimin sadık savunucusu sosyalistler, Kızıl Meydan'da gösteriler düzenlediler. Lenin'e ve Leninizm'e bağlılıklarını dile getirdiler.

Kızıl Meydanda bulunan Lenin Mozolesinden ve onun öğretilerinden korkan hain Rus Burjuvazisi, mezarı kaldırmak için fırsat kolluyor.

Herşeye rağmen Lenin'in mezarını ziyaret eden, Leninist öğretiye bağlı halk, mozoleyi çiçek bahçesine çevirdi. Lenin'in mozolesini ziyaret edenler, devrimin ve sosyalizmin inşasının büyük önderi Jozef Stalin'in mezarını da ziyaret ederek çiçekler bıraktılar.

Lenin'in, Stalin'in heykellerini kaldırmakla Marksizm-Leninizm'in yıkılacağını sanan "zavallılar" çok yanılıyorlar. Geleceğin mutlak sosyalizmde olduğu gerçeği ve barbarlığın er geç tarih sahnesinden silineceği her akli evvelin kabul ettiği gerçektir.

Bugün için sırıtarak gülen aptal burjuvazi aslında mezarlıktan geçerken ıslık çalmaktadır.

İSRAİL TERÖRİZMİ SÜRDÜRÜYOR

ABD'nin dayatması sonucu Filistin Halkına biçilen "deli gömleği" meyvelerini vermeye başladı. Küçük gettolara verilen sözde özerkliğe karşı İsrail yeni saldırılar düzenlemektedir. Filistinlilere ait (işgal edilmiş) topraklara yeni yerleşim yerleri kurmak istemesi Filistin Halkı'nın şiddetli tepkisine neden oldu. Filistinli gençlerin taşı karşıduruşuna karşılık İsrail askerleri yine silaha sarıldı. İçlerinde çelik çekirdek bulunan plastik mermilerle Filistinli gençler dünyanın gözü önünde "keklik" gibi avlanıyorlar.

Gerici Netanyahu rejimi sırtını ABD'ye dayayarak saldırılarını sürdürüyor. Filistinlilerin yaşadıkları gettolardan dışarı çıkıp çalışmalarını yasaklıyor. Onları açlığa mahkum ediyor. Bununla da kalmayan siyonist rejim, kukla Arafat yönetimini "verdiğimiz kentleri geri alabiliriz" açıklamasıyla daha da geriletiyor.

Filistin Halkı'nın dramı, Dayton tipi zirvelerden medet umanlara iyi bir örnektir.

"METİN GÖKTEPE DAVASI" ÇADIR TİYATROSUNA DÖNÜŞTÜRÜLDÜ

Bir yıl önce gazeteci Metin Göktepe'yi döverek öldüren 48 polis memuru hakkında açılan davanın ikinci duruşması 11 NİSAN 1997'de Afyon'da yapıldı. Ancak bu duruşmada da ne sanıklar hazır bulundu ne de dava ile ilgili tek kelime edildi. Müdahil avukatların reddi hakim talebi üzerine de mahkeme heyeti, davanın Sındıklı'ya gönderilmesine karar vererek duruşmayı 28 Mayıs tarihine erteledi. Dava İstanbul, Aydın ve Afyon'dan sonra şimdi de Sındıklı'ya doğru yola çıkmış oldu.

T.C. egemenlerinin, Metin Göktepe'nin katillerini ne yargılamaya ne de mahkum etmeye niyetleri vardır. İşkence, adam kaçıрма ve kaybetme, yargısız infaz gibi eylemler T.C. devletinin gündelik resmi uygulamaları haline gelmiştir.

KIBRIS'TA
SOSYALİST
gerçek

İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN
GAZETESİDİR

OKU - OKUT

ELEŞTİR

KATKI YAP

YAŞASIN 1 MAYIS!

Yoldaşlar!

Bütün ülkelerin işçileri, bu günü, bir Mayıs gününü her yıl kutlamayı daha geçen yüzyılda kararlaştırdılar. 1889'da bütün ülkelerin sosyalistlerinin Paris Kongresinde, işçilerin, tam da 1. Mayısta, doğanın kış uykusundan uyandığı, ormanların ve dağların ve dağların yeşille örtüldüğü, tarlaların ve çayırların çiçeklerle süslendiği bu gün, işçilerin insanlığa baharı ve kapitalizmin zincirlerinden kurtuluşu getirdiğini, işçilerin dünyayı özgürlük ve sosyalizm temelinde değiştirmekle yükümlü olduğunu yüksek sesle ve açıkça dünyaya bildirdikleri gün olmuştur.

Her sınıfın sevdiği öz bayramları vardır. Asiller kendi bayramlarını yürürlüğe koyuyorlar ve bu günlerde köylüleri yağma etme "hakkını" ilan ediyorlardı. Burjuvalar kendi bayramlarına sahipler ve bu günlerde işçileri sömürme "hakkını" akıyorlar.

Papazların da kendi bayramları var ve bu günlerde, çalışanların sefalet içinde çürüdükleri, fakat asalakların lüks içinde sefahata daldığı mevcut durumu övüyorlar.

İşçilerin de kendi bayramları olmalıdır ve bu günlerde açıklamalıdır: Genel iş, genel özgürlük, bütün insanların genel eşitliği. Bu bayram 1 Mayıs bayramıdır.

İşçiler, daha 1889'da böyle karar aldılar.

O zamandan bu yana, proleter sosyalizmin savaş sloganları 1 Mayıs toplantı ve gösterilerinde gittikçe daha güçlü ve Avrupa-Amerika'dan, Asya-Afrika-Avustralya'ya kadar yeni ülkeleri kapsıyor. Bir zamanlar güçsüz olan işçilerin enternasyonal birliği, bir kaç on yıl içinde, muntazam kongreler düzenleyen ve dünyanın her köşe ve bucağından milyonlarca işçiyi birleştiren muazzam bir enternasyonal kardeşliğe ulaştı. Proleter öfke denizi yüksek daldalarla kabarıyor ve kapitalizmin sallanan kalelerine gittikçe tehdit edici biçimde saldırıyor. Kısa zaman önce, İngiltere, Almanya, Belçika, Amerika'da meydana gelen, bütün dünyanın sömürücülerine ve krallarına korku, endişe veren kömür işçilerinin grevi, sosyalist devrimin pek uzak olmadığına bir işaret...

"Altın danaya saygımız yok!" Bizim burjuvaların ve zalimlerin egemenliğine ihtiyacımız yok! Sefalet ve kan dökme korkunçluğuyla kapitalizme lanet ve ölüm! Yaşasın emeğin egemenliği, yaşasın sosyalizm!

Bütün ülkelerin sınıf bilinçli işçilerinin bu

gün ilan ettikleri budur.

Zaferlerinden emin sakin ve güçlü olarak özlenen ülke yolunda, aydınlık sosyalizm yolunda gururlu ilerliyorlar ve adım adım Krl Marks'ın büyük çağrısını gerçekleştiriyorlar: "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!"

Özgür ülkelerin işçileri 1 Mayıs'ı böyle kutluyorlar.

Durumlarının bilincine varmaya başladıkları ve yoldaşlarının gerisinde kalmak

ticari yardımcının (bir ticari meslekte ticari hizmetlerde bulunurlar, maaşlı çalışanlar ç.n.), Rus baş gericilerinin "yenilenmiş" düzenlerine karşı protestoları, kötürümleştiren uykunun geçtiğini, yerini, öncelikle proleterya arasında olma üzere, bütün ülkede politik canlanmaya bıraktığını gösteriyor. Bu yıl bu günde, Rus işçilerinin yabancı yoldaşlarına elini uzatabilmesinin ve uzatmak zorunda olmasının nedeni budur, onlarla birlikte şu

istemedikleri zamandan bu yana, Rus işçileri, yabancı yoldaşlarının korosuna sürekli olarak katıldılar ve onlarla birlikte, her şeye rağmen, Çarlık hükümetinin vahşi repressalie'lerine rağmen 1 Mayıs'ı kutladılar. Rus işçileri, son iki üç sene içinde, karşı-devrimci Bachanalie'ler ve Partinin parçalanma, endüstrinin deprasyon ve geniş kitleleri felce uğratan politik ilgisizlik zamanında, aydınlık işçi bayramını her biçimde kutlama olanağını yitirdiler kuşkusuz. Fakat, son zamanda ülkede baş gösteren canlılık, ekonomik grevler ve 2. Duma'daki Sosyal-demokrat

veya bu biçimde 1 Mayıs'ı kutlama zorunluluğunun nedeni budur.

Rus işçileri bu gün, özgür ülkelerdeki yoldaşlarla birlikte altın danayı saymadıklarını ve saymayacaklarını açıklamak zorundadırlar.

Onlar, bütün ülkelerin işçilerinin genel taleplerine, Çarlığın yıkılması ve Demokratik Cumhuriyetin kurulması doğrultusunda kendi Rus taleplerini eklemek zorundadırlar.

"Hükümdarlığın despotlarından nefret ediyoruz!" "Denenmiş halkın zincirlerine saygılıyız!" kanla lekelenmiş Çarlığa ölüm! Asaletin toprak mülkiyetine son! Fabrikalarda, işyerlerinde, ocaklarda patron zulmüne son! Köylüye toprak! işçiye 8 saatlik işgünü! Rusya'nın tüm vatandaşlarına Demokratik Cumhuriyet!

Genel Taleplerden başka, Rus işçilerinin bugün açıklamak zorunda oldukları budur.

Rus liberalleri kendilerine ve başkalarına, Çarlığın Rusya'da sağladığını, halkın en önemli ihtiyaçlarını karşılayabildiğini söylediklerinde, yalancılık ve sonucu Nikolaus'a uşaklık yapıyorlar.

Rus liberalleri bütün ton çeşitlerinde devrimin öldüğünü ve "yenilenmiş" bir düzende yaşadığımızı söylediklerinde, dolandırıcılık ve ikiyüzlülük yapıyorlar.

Etrafa bir bakın: Bir çok kez denenmiş

Her sınıfın sevdiği öz bayramları vardır. Asiller kendi bayramlarını yürürlüğe koyuyorlar ve bu günlerde köylüleri yağma etme "hakkını" ilan ediyorlardı. Burjuvalar kendi bayramlarına sahipler ve bu günlerde işçileri sömürme "hakkını" akıyorlar. Papazların da kendi bayramları var ve bu günlerde, çalışanların sefalet içinde çürüdükleri, fakat asalakların lüks içinde sefahata daldığı mevcut durumu övüyorlar.

İşçilerin de kendi bayramları olmalıdır ve bu günlerde açıklamalıdır: Genel iş, genel özgürlük, bütün insanların genel eşitliği. Bu bayram 1 Mayıs bayramıdır.

İşçiler, daha 1889'da böyle karar aldılar.

temsilcilerin mahkemesinin hiç olmazsa revizyonunu kabul ettirmek için, işçilerin politik protestoları, 20 den fazla vilayete yayılan açlık sonucu, köylülüğün geniş kitlelerinde oluşan hoşnutsuzluk, yüzbinlerce

Rusya, "yenilenmiş", "mutlu" bir ülkeye benzeyormu acaba?

Demokratik bir anayasa yerine, darağacı ve barbar istibdat rejimi!

Bütün halk tarafından taşınan bir parlamento yerine, kara toprak sahiplerinin kara Duması!

"B u r j u v a özgürlüğünün sarsılmaz temelleri yerine", daha 17 Ekim Manifestosunda vadedilmiş olan, söz, toplantı, basın, koalisyon ve grev özgürlüğü yerine. "yasakların" ölü eli; yasak gazeteler, sürgün edilen redaktörler, dağıtılan sendikalar,

ve provakasyon!

Rusya'nın enternasyonal büyüklüğü yerine, Rus "Politikasının" yakın ve uzak-doğu meselelerinde acıklı fiyaskosu, kanayan

İran meselesinde acıklı fiyaskosu, kanayan İran meselesinde yakıcı ve cellat rolü!

Nüfusun rahat ve mutlu yaşama yerine, kentlerde i n t i h a r l a r , köylerde 30 milyon köylünün korkunç açlığı!

Ahlakın sağlığa kavuşturulması ve

arındırılması yerine, manastırlarda, resmi moralin bu kalelerinde görülmemiş fuhuş!

Ve manzaranın tamamlanması için, Lena-

açlık çekiyor ve işçiler bir grev nedeniyle kurşunlanıyorsa, orada devrim, insanlığın utancı -Rus Çarlığı- dünya yüzünden kaybolasıya değin, yaşayacaktır.

Ve bugün, 1 Mayıs günü biz şu veya bu biçimde, mitinglerde, kitle toplantılarında, veya gizli toplantılarda -en elverişli hangisi ise- Çarlık monarşisinin tamamen yıkılması için savaşağımıza ant içtiğimizi, Rusya'nın kurtarıcısı, gelen Rus devrimini selamladığımızı açıklamalıyız!

O halde gelin, yabancı ülkelerdeki yoldaşlarımıza el uzatalım ve onlarla birlikte haykuralım:

Kahrolsun kapitalizm!

Yaşasın sosyalizm!

Rus devriminin bayrağını yükseltelim ve üzerine yazalım:

Kahrolsun Çarlık monarşisi!

Yaşasın Demokratik Cumhuriyet!

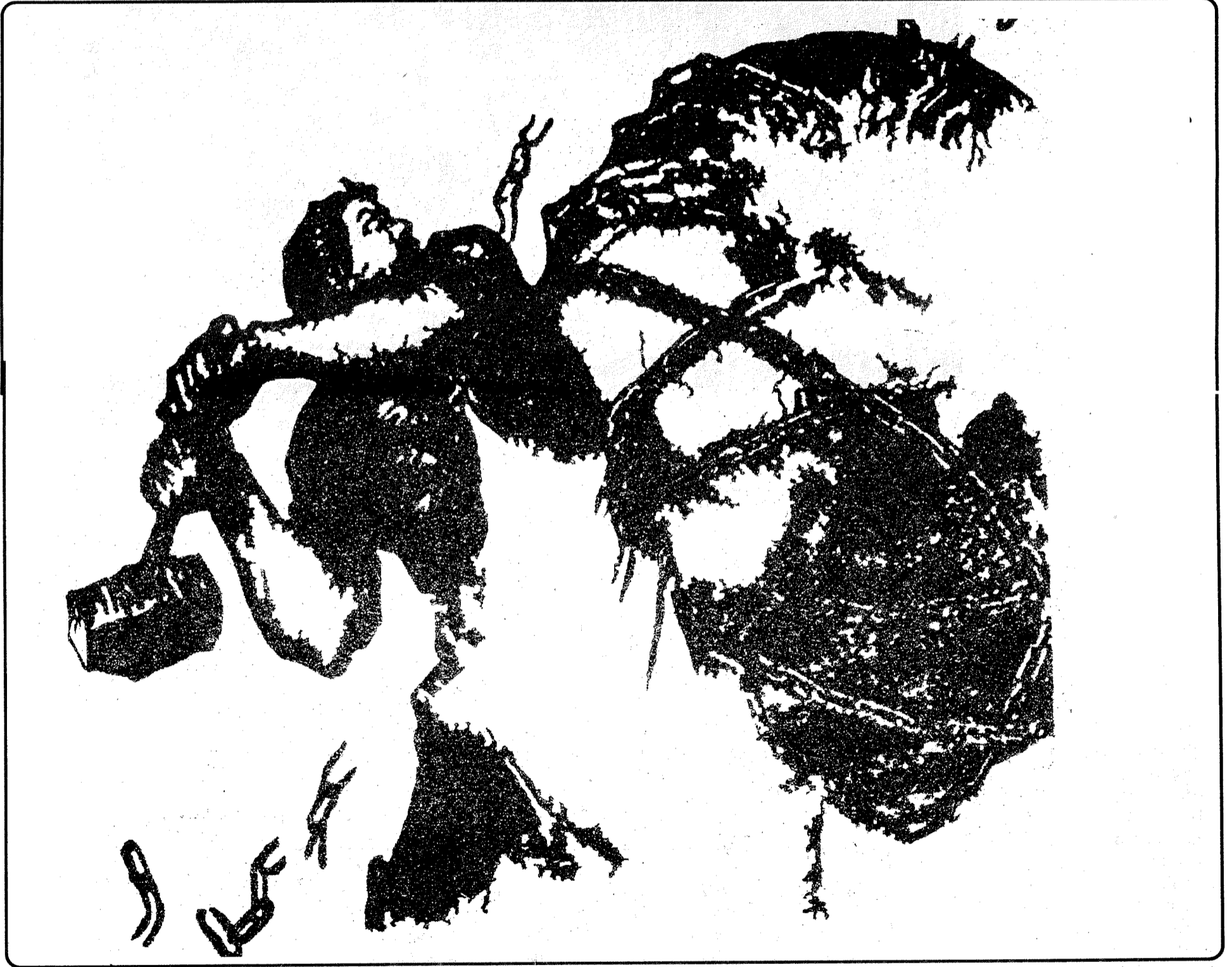
Yoldaşlar! Bu gün 1 Mayıs'ı kutluyoruz!

Ve bugün, 1 Mayıs günü biz şu veya bu biçimde, mitinglerde, kitle toplantılarında, veya gizli toplantılarda -en elverişli hangisi ise- Çarlık monarşisinin tamamen yıkılması için savaşağımıza ant içtiğimizi, Rusya'nın kurtarıcısı, gelen Rus devrimini selamladığımızı açıklamalıyız!

O halde gelin, yabancı ülkelerdeki yoldaşlarımıza el uzatalım ve onlarla birlikte haykuralım:

Kahrolsun kapitalizm!

Yaşasın sosyalizm!

darmadağın edilen toplantılar!

Kişinin dokunulmazlığı yerine, hapisanelerde işkenceler, vatandaşların alaya alınması Lena-altın ocaklarında grevlerle kanlı hesaplaşmalar!

Düzenli devlet ekonomisi yerine, idari kısımlarda, demiryolu işletmelerinde, orman işletmesinde, bahriye vekaletinde dolandırıcılık.

Hükümet mekanizmasında düzen ve disiplin yerine, mahkemelerde sahtekarlık, poliste şantaj ve rüşvet, Ochrana'da cinayet

altın ocaklarında yüzlerce emekçinin vahşice kurşunlanması!...

Kazanılan özgürlüklerin yıkıcıları, darağaç ve kurşun taraftarları, "yasaklar"ın yazarları, hırsız indendant'lar, hırsız mühendisler, yağmacı polisler, katil Ochrana memurları, fuhuş yapan Rasputinler - işte alın "yenilenmiş" Rusya'yı!

Ve dünyada hala, Rusya'da herşeyin en güzel düzende olduğunu, devrimin öldüğünü idda etme cesaretine sahip insanlar var!

Hayır yoldaşlar, nerede milyonlarca köylü

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın uluslararası Sosyal - Demokrasi!

Yaşasın Rus Sosyal - Demokrat İşçi Partisi!

R
SDİP'nin Merkez Komitesi

Nisan 1912'de özel bildiri olarak yayımlanmıştır.

Rusça elyazmasına göre.

OLAYLAR VE GERÇEKLER...

ARIF H. TAHSİN

HOŞÇA KALIN SEVGİLİ DOSTLAR

Sevgili dostlarım;

Rahatsızlığım nedeniyle, gazeteniz Gerçek'in Mart sayısını zamanında okuyamadım. O nedenle, "Modern Revizyonizm ve Tarihsel Olgular" başlığı ve S. Akça imzasıyla "Okuyucu Mektubu" sütununda yayınlanan yazı ile hakkımda söylenenleri geç okuyabildim.

Ayrıca, bu yazı nedeniyle, ve bu yazının altında, imzasız olarak, ama gazetenin yöneticileri tarafından kaleme alındığı anlaşılan yanıt yazıda da benim için söylenenleri çok geç okuyabildim.

Bu nedenle, söylemem gerekeni zamanında söyleyemedim.

Bir de, Nisan ayı sayısının 4. sayfasının sağ en altına bir not düşülmüş benim için.

Yazılanları buraya almaya gerek yoktur. Dilerseniz yeniden bakarsınız gazetelere.

Mesele Stalin meselesidir.

Kıbrıs konusuna bakarken, Stalin'in İkinci Dünya Savaşı sonrasında müttefikleri ABD ve İngiltere ile olan ilişkilerinden söz etmek gerekmişti.

Aslında yaptığım oydu. Stalin'i eleştirmek değil...

Her neyse...

Bilineceği gibi benim yazılarım "olaylar ve gerçekler" sütunu başlığı altında yayınlanmaktadır. Ve, yazılarımın çerçevesi de odur.

"Olay"ın gerçeği üzerinde duruyoruz, gerçeği alıyoruz, ve sonuca gitmeye çalışıyoruz.

Bazı dostlarda, rahatsızlık yaratan Stalin'le ilişkin olan olay, "İkinci Dünya Savaşı, ya da bir başka deyişle İkinci Paylaşım Savaşı" denen savaştan kaynaklanmaktadır.

Kabul edin ki Arif Hoca, Sn. S. Akça'nın "bilmez" dediklerinin, ki gazete yönetimi de buna katıldığını söylüyor, tümünü de bilmiyor. Ve, atıfta buldukları da söylentidir.

Peki, Stalin'in İkinci Dünya, ya da İkinci Paylaşım Savaşı'na katıldığı bir gerçek değil midir?

Hem önce Hitler'in yanında savaştı, sonra da ABD-İngiliz'in yanında savaştı.

Bu işin yanı sıra, doğruluğundan bahsetmiyoruz.

Olaydan bahsediyoruz. Olaydaki taraflardan...

Ve, gerçek bu olduğuna göre, savaşın galipleri bir araya gelip savaşın sonucundan payalmayacaklar mıydı?

Stalin savaş öncesi varolan Sovyetler Birliği sınırları içerisine mi çekilmişti?

Çekilmeliydi de demiyoruz.

İtiraz eden dostlar demek istiyorlar mı ki, Stalin ABD ile İngilizleri, savaş sonrasında, diledikleri gibi bir dünya düzeni kurmak için serbest bıraktı, kendisi hiç karışmadı?

Öyleyse, öyle mi yapmalıydı?

İkinci Dünya Savaşı sonrasında, bizim bölgemizle yakın ilişkisi olması nedeniyle söylüyorum.

Balkanlarla Türkiye'nin statüsü değişmedi mi?

Ve, Yunanistan'ın statüsü Bulgaristan gibi olsaydı, Türkiye'nin statüsü de savaş öncesi gibi Sovyetler Birliği ile yakın ilişkili kalsaydı Kıbrıs sorunu Yunan-Türk sorunu haline gelebilir miydi?

Türkiye bir yana. Sadece Yunanistan'ın statüsü Bulgaristan'a benzetilebilseydi ENOSIS diye bir kavga'nın Kıbrıs'ta yaşanması mümkün müydü?

Kıbrıs'ta bir kavga yaşanmayacak mıydı?

Elbette yaşanacaktı. Ama bu kavga, Sosyalizm ve Bağımsızlık kavgası olacaktı.

Bu konuda Stalin'in hatası var mı, yok mu başka meseledir. Dileyen bunu tartışır. İsterse biz de katılırız böyle bir tartışmaya.

Her neyse sevgili dostlar;

Madem ki siden ayrı sayıyorsunuz beni, şunu söylemek isterim: Yazılarımla, ne sizin kendi aranızda, ne benimle sizin aranızda, anlamsız bir tartışmaya, ya da kırgınlıklara neden olmak istemem.

Zaten yorgunum.

Çok yaraladım kendimi özel yaşamımın son sekiz yılında...

Durup düşünmek,

yaklaşan sonu da dikkate alarak düşünmek isterim.

Bir sevda yolculuğundaydık,

ihanetler yumağına sarmaşdolaş.

Ne ettiysek olmadı,

düze çıkaramadık sevgimizi.

Ve, ihanetin,

"onurlu ruh" üzerindeki yıkımını

yaşayarak öğrendik.

Dostoyevski, "Evlilik her onurlu ruhun ölümüdür" demiş.

Sekiz yıllık deneyim: "İhanet, her onurlu ruhun yıkımıdır" der. İhanet eden için de, ihanete uğrayan için de yıkımdır ihanet...

Sevgi ile öfkeyi, bu yoğunlukta hiç yaşamadım ben bu son sekiz yılda yaşadığım kadar.

Her an öldürebilirdik birbirimizi...

İhanetlerimizle incittiklerimizin ellerinden zor kurtardık canlarımızı. Kendimizi öldürmedi de düşündük çok kez. Uzun zaman, elde silah, geceli gündüzlü korumaya çalıştık kendimizi. Bizi sevenler araya girdi ki bir rahat nefes aldık.

Ama tacizler, huzursuz edilmeler, araya girme çabaları, telefonla tacizler, sonuna dek hiç bitmedi.

İncitilmiş insan ruhuna karşı saygıyı böyle öğrendim ben...

"Çirkef Yatağının Ortasında Gülistanlık Olmaz" ihanetlerin üzerine de mutluluk bina edilmez.

(Devamı sayfa 14'te)

MARKSİST KAVRAM DAĞARCIĞI

D. PARA BİÇİMİ

+ A biçiminden B biçimine ve B biçiminden C biçimine geçişteki değişiklikler temel niteliktedir. Ama C biçiminden D biçimine geçiş sadece A metasının yerini altının almasından ibarettir. C biçiminde A neyse, D biçiminde altın odur: genel eşdeğer.

+ Altın, şimdi, tüm öteki metaların karşısına, zaten daha önce onların karşısında basit bir meta olarak yer aldığı için, para olarak çıkar. Metalar aleminde değer ifadesinde bu konumu kendi tekeline alır almaz, altın, para-meta durumunu alır ve işte ancak o zaman D biçimi, C biçiminden farklılaşır, ve değer genel biçimi, para-biçimine dönüşür.

A metası gibi tek bir metanın nispi değerinin, para rolündeki altın gibi bir meta ile basit ifadesi, o metanın fiyat-biçimidir.

A metasının fiyat-biçimi şöyledir:

$x A = r$ ons altın ya da, eğer n ons altın sikke olarak 2 sterlin ise, $x A = 2$ sterlin.

$x A = y B$, basit meta-biçimi, para-biçiminin çekirdeğidir.

DÖRDÜNCÜ KESİM- METALARIN FETİŞİZMİ VE BUNUN SIRRI:

+ Meta, metafizik incelikler ve teolojik süslerle doludur.

+ Metaların mistik özelliği onların kullanım-değerinden gelmiyor. Bu değer belirleyici etkenlerinden de gelmiyor.

+ Toplumun her durumunda; yaşam araçlarının üretimi için gerekli emek-zamanı, gelişmenin farklı aşamalarında eşit ölçüde ilgi çekmekle birlikte, insanlığın zorunlu olarak ilgilendiği bir konudur.

Öyleyse, emek ürününün anlaşılabilir özelliği, meta biçimine girer girmez niçin ortaya çıkıyor? Kuşkusuz bu, biçimin kendisinden geliyor. Her türlü insna emeğinin eşitliği, bu emek ürünlerinin hepsinin eşit değerde olmaları ile nesnel olarak ifade edilir.

Demek ki, metanın gizemli bir şey olmasının basit nedeni, onun içinde insna emeğinin toplumsal niteliği, insana, bu emeğin ürünü nesnel bir nitelik damgalanmış olarak görünmesine dayanmaktadır; üreticilerin kendi toplam emek ürünleri ile ilişkileri, onlarla kendi aralarında bir ilişki olarak değil de, emek ürünleri arasında kurulan toplumsal bir ilişki olarak görünmesindedir.

+ Emek ürünlerine, meta olarak üretildikleri anda yapışveren ve bu nedenle meta üretiminden ayrılması olanaksız olan şeye, Marx, Fetişizm diyor.

+ Metalardaki bu fetişizmin kökeni, bunları üreten emeğin özel toplumsal niteliğindedir.

+ Bireyin emeği, toplum emeğinin bir parçası olarak, kendisini, ancak doğrudan doğruya ürünler arasında, ve dolaylı olarak bunlar aracılığıyla üreticiler arasında kurulmuş olan değişim eylemi olan ilişkiler aracılığıyla açığa vurur. Bunun için, bir bireyin emeğini öteki üreticilerin emeklerine bağlayan ilişkiler, üreticilere, aslında olduğu gibi, çalışan bireyler arasında doğrudan toplumsal bir ilişki olarak değil, tersine, kişiler arasında maddi ilişkiler ve şeyler arasında toplumsal ilişkiler olarak görünür.

Ürünler hem yararlı nesnelere hem de değerlidirler.

Üretim esnasında değer olarak hesaba katılırlar.

Bu andan itibaren üreticilerin kişisel emeği, iki yönlü toplumsal bir niteliğe bürünür. Bir yandan, emeğin belirli bir yararlı türü olarak, belirli bir toplumsal gereği karşılamak ve böylece kolektif emeğin ayrılmaz bir parçası, kendiliğinden oluşan toplumsal işbölümünün bir kolu olmak durumundadır. Öte yandan, üretici bireyin çeşitli gereksinmelerini karşılayabilmesi için, her türden yararlı bireysel emeğin karşılıklı olarak değişilebilmelerinin yerleşmiş bir toplumsal olgu olması ve bunun için de, her üreticinin özel yararlı emeğinin bütün ötekilerin yararlı emekleriyle eşit sayılması gerekir. En farklı türden emeklerin eşitlenmesi, ancak, bunların eşitsizliklerinden soyutlanması ya da bunların ortak bir paydaya, yani insan emek gücü harcaması ya da soyut insan emeğine indirgenmesi sonucu olabilir.

Bireyin emeğinin iki yönlü toplumsal niteliği, ona, ancak ürünlerin değişimi ile günlük pratik içerisinde emeği etkileyen biçimler altında beyinde yansıdığı zaman görünür.

Değerlerin büyüklüğünün emek-zaman ile saptanması, işte bu nedenle, metaların nispi değerlerinde görünürdeki dalgalanmaların altında yatan bir sırdır. Bunun keşfi, emek ürünlerinin değer büyüklüklerinin belirlenmelerinin salt rastlantıya bağlı bir şeydir sanısına son vermekle birlikte bu belirlemenin içinde yer aldığı biçimi hiç değiştirmez.

İnsan toplumsal yaşam biçimleri üzerindeki düşünme ve incelemeleri ve dolayısıyla bu biçimlerin bilimsel tahlilleri, bunların fiili tarihsel gelişmelerine tamamen ters düşen bir yol izler. İşte işi işten geçtikten sonra önünde hazır duran gelişme süreci sonuçları ile başlar.

Burjuva ekonomistleri değer büyüklüğünü meta fiyatlarının tahlili ile belirler ve metaların para biçiminde ortak ifadesi, onların değer olarak özelliklerinin ortaya konmasına yolaçmıştır. Metalar aleminin işte bu sonal para-biçimi, aslında, özel emeğin toplumsal niteliğini ve tek tek üreticiler arasındaki toplumsal ilişkiyi aydınlatmak ve açıklığa kavuşturmak yerine, örtbas eden öge olmuştur.

Metaların bütün gizemi ve emek ürünlerinin metalar biçimini aldığı anda çevresini saran büyü ve sihir, öteki üretim biçimlerine (komünizm) geçer geçmez, bu yüzden yok olur.

Bazı iktisatçıların metalarda bulunan fetişizm ya da emeğin toplumsal niteliklerinin nesnel görünüşü ile ne ölçüde yanılığlara düştüklerini öteki şeyler yanında, değişim-değerinin oluşumunda doğanın oynadığı rol üzerinde giriştikleri yavan ve cansıkıcı tartışmalar da gösterir. Değişim-değeri, bir nesne üzerinde harcanan emek miktarının belirli bir ifade şekli olduğuna göre, doğanın bu nunla ilişkisi, kambiyo kurlarının saptanmasıyla olan ilişkisinden fazla değildir.

-SÜRECEK-

KIBRIS TÜRK İŞÇİ SINIFI VE KIBRIS İŞÇİ HAREKETİ, 1920 - 1963

Mihalis Mihailidis

-4-

Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde Felsefe Doktorası yapmış olan bu makalenin Kıbrıslı Rum yazarı Mihalis Mihailidis, uzun yıllar AKEL'de görev yapmış ve daha sonra Kıbrıs Radyo Yayın Kurumunu'nda gazeteci olarak çalışmıştır. 1993'deki bir trafik kazasında yaşamını yitirmiş olan Mihalis'in bu araştırma yazısı, The Cyprus Review dergisinin Sonbahar 1993 sayısında, onun anısına yayımlanmıştır. (Türkçeye çeviren: Mehmet Sonuç)

Dış basın muhabirlerine göre, 7 Haziran ile 4 Ağustos 1958 tarihleri arasında 148 kişi öldürülmüştü. Bunlardan 61'i Kıbrıslı Rum ve 59'u Kıbrıslı Türktü. Bu cinayetler yanında, Lefkoşa, Larnaka ve Leymosun'daki Türk mahallelerindeki Kıbrıslı Rumların evlerinin yakılıp yıkılması, Kıbrıs İşçi Hareketini etkilemiş ve özellikle Kıbrıslı Rum ve Türk işçiler arasındaki ilişkileri bozmuştu.

Bu zor zamanda PEO'nun Yürütme Dairesi şunları vurgulamıştı:

"...Birçok çevrelerden karşı eylemler, öç almalar ve Türklere karşı bir ekonomik savaş açmak için çağrılar yapıldığını biliyoruz. Bu karşı eylemlerin yapılmasını engellemeliyiz. Irksal nefretin alevlerini sadece körükleyecek olan her türlü intikamcı eylemi önlemeliyiz." (Yayımlanmamış PEO dosyalarından)

Kıbrıslı Rum ve Türk işçiler arasındaki birliği korumayı hedefleyen çabalar arasında, 13 Ağustos 1958 günü Lefkoşa'da yapılan Tüm-Kıbrıs Sendikalar Kongresi de vardı. PEO, SEK, POAS ve Türk İşçi Federasyonundan sırayla 60,000 işçiyi temsil eden temsilcilerin katıldığı kongre, toplumlararası çatışmaları kınamış ve Rum ve Türk Kıbrıslılar arasındaki ilişkilerin normale dönmeye için üyelerine çağrıda bulunmuştu.

1958 yılı başlarında 3,692 Türk işçisinin üye olduğu PEO'daki Türk işçilerin çoğunluğu, korkutulmuş ve sendikadan ayrılmıştı. PEO'nun 11. Kongre Raporunda şunlar belirtilmektedir:

"PEO tehditleri kınamış ve Türk işçilerin, istedikleri sendikalarda kendilerini örgütlemeye özgürlüğüne sahip olmaları gerektiğini ifade etmiştir. Buna rağmen, ilerici Türk sendika liderlerinin şimdi yaşamakta oldukları tedhiş koşullarına bakarak, onlara, kendi Türk sendikalarına gitmeleri ve o çerçevede Türk işçilerin sorunları ve Rumlarla Türklere arasında birlik, dostluk ve işbirliği üzerinde çalışmalarını tavsiyesinde bulunduk. Yüzlerce Türk işçisi, sendikalarını büyük bir üzüntü ile terketmişlerdir, ama tedhişçiliğe rağmen bizimle kalan hala daha yüzlerce vardır ve açık sendikal çalışmalarını sadece sınırlamışlardır." (agy)

İngiliz hükümeti, 1958 yılındaki toplumlararası çatışmaya işaretler, Kıbrıslı Rumlar ile Türklere barış içinde birarada var olmalarının olası olamayacağını kanıtlamaya çabalarken, PEO, hem Rum, hem de Türk işçilerin çalışma sorunlarını çözümlenmeye çabaladı. PEO rakamlarına göre, Ocak 1959'da 10,000 kişi işsizdi. PEO, SEK ve Türk sendikalarından oluşmuş ortak heyetler, sorunları tartışmak üzere bütün kasabalardaki yerel Kaza Müfettişleriyle toplantı yapmışlardı.

Birleşik bir siyasal ve ekonomik mücadeleyi yükseltmeyi amaçlayan PEO ile solcu Kıbrıslı Türklere bu çabaları, EOKA ve TMT'nin politikalarına doğrudan muhalifti.

Kıbrıs'ın Bağımsızlığına Kavuşması ve İşçi Hareketi

19 Şubat 1959'da imzalanan Zürih ve Londra Andlaşmaları, Kıbrıslı Rumlar ve Türklere arasındaki ilişkilerin normalleşmesi için yeni bir başlangıcın habercisi olmalıydı. Bununla birlikte, hem Makaryos, hem de Grivas, bağımsızlığı, Enosis'e giden yolda geçici bir evre olarak gördüler. Sadece bir gerçek bile, önceden tahmin edilemeyecek sonuçları olan yeni toplumlararası çatışmaları başlatmaya yeterliydi.

Zürih ve Londra Andlaşmalarının imzalanması ile, Yunanistan'la birleşme bir seçenek olarak resmen dışlanmıştı. Bütün Kıbrıslı Rum ve Türklere görevi, ulusal ve kültürel kimliklerini kaybetme gereğini duymadan en erken bir zamanda, Kıbrıslı bir kimlik geliştirmek ve Kıbrıs'ı kendi ortak yurtları olarak değerlendirmeleriydi. Aynı zamanda, her bir tarafın ötekisi için duyduğu güvensizlik ve önyargıyı bir yana koyması gerekiyordu. Ne yazık ki "Enosis" ve "Ya taksim, ya ölüm" sloganları Kıbrıs'ın bağımsızlığının ilanından sonra bile nefret ve tutkuları kışkırtmayı sürdürdü.

Bağımsızlığın, Makaryos ile çeşitli başka sağ kanat çevreler ve kilise tarafından Enosis giden yolda geçici bir evre olarak görüldüğünü gösteren aşığıdaki alıntı, Başpiskopos'un Kıbrıs halkına 17 Kasım 1959 günü, yani yeni bağımsız Kıbrıs

devletinin temellerini atmış olan Anayasa'nın imzalanmasından sadece 7 gün sonra yayımladığı fermandan alınmıştır:

"...Binanın yapımı henüz bitmemiştir. Devrim ruhu henüz tatmine ulaşmamıştır. Silahlı mücadelenin başlamasından önce ve sonra Kıbrıs halkıyla yaptığım sözleşme, yok olmamıştır ve süresi dolmamıştır...Kıbrıs halkının kendi ruhlarında yaşattıkları daha yüksek emellere doğru yürüyüş tereddüt kabul etmeyen bir şekilde devam etmelidir...Mücadele ve inancımız sayesinde, şimdi refahı kazanacak ve emellerimizi yerine getireceğiz." (Servas, agy, Cilt:1, Bölüm:1, s.270)

Kıbrıslı Türklere, Makaryos'un "tatmin edilmemiş devrim ruhu"nun sürekli olarak yaşatılmasına ilişkin sözlerine zorlu bir yanıt vermişlerdi:

"Bu "tamamlanmamış zafer" fikrini anlayamıyoruz. Eğer amaçlarını saklayarak ve toplumumuzu aşağılayarak Enosis'i elde edeceklerini sanıyorlarsa, hatalıdır. Türk Ordusu Kıbrıslı Türklere koruyucusudur ve her zaman koruyucusu olacaktır. Herhangi bir zaferi tamamlayacak olan gücün, ancak Türk askerinin gücü olacağı gerçeğini kimse unutmamalıdır." (agy, s.271)

Yeni devlette uyumlu bir arada var olma ve barışçı bir yönetime karşı bir katalizör olarak durmadan çalışan ruh buydu. Makaryos, bütün Kıbrıslıların Başkanı olmak yerine, Zürih-Londra Andlaşmalarını değiştirmek için gerekçeler arayarak, geçmişin yanlışlarını sürdürdü. Makaryos'un yapmış olması gereken şey, Kıbrıslı Türklere özellikle ekonomik yeniden yapılanma alanında, kendisinin Kıbrıs Cumhuriyeti'ne gerçekten inandığını ve Kıbrıslı Türklere onun bu çabalarında ikinci sınıf yurttaşlar değil de, ekonomik ve sosyal partnerler olduklarına ikna etmektir.

Bu amaca ulaşması için Makaryos, Rum ve Türk, Kıbrıs halkının çoğunluğunun, ama özellikle sol kanadın ve onun örgütlerinin tam desteğine sahip olacaktı.

Öyle görünmektedir ki, buna rağmen, Makaryos'un her zaman çevresinde olan Enosisçi unsurlar, onun otoritesini yanlış yere kullanmasına ve anayasayı bir çok defalar ihlal etmesine neden oldular. Makaryos'un Cumhuriyet'in yaşaması ve halkın birliği için mücadelede isteksiz olduğunun tipik bir örneği, onun Temsilciler Meclisi'nde ortaya çıkan bir tartışma sırasında gösterdiği tutumdur. Kıbrıslı Türk üyeler, kamu hizmetindeki %70-30 oranına uyulmadığı için, vergi ve resimlerin ödenmesiyle ilgili bir karar tasarısını kabul etmeyi reddetmişler ve bu konuda ortak bir bildiri yayımlamışlardı. Oylamanın iki ay ertelenmesini talep etmekteydiler.

Kıbrıslı Türk üyeler, bu sürenin olduğunu ve Makaryos hükümetinin Zürih Andlaşmasında belirlenmiş oranı benimsemeye hazır olmadığını gördükleri zaman, karar tasarısının aleyhinde oy kullandılar ve böylece ekonomik bir darboğaz yarattılar. Durumu normalleştirmeye çabalamak yerine, Makaryos'un yanıtı, "Bütün anayasal oranları yok sayacağım. Çünkü, eğer vergi tasarısındaki hükümler uygulanmazsa, bu durum, yönetimin rahat çalışmasını engelleyecektir" şeklinde oldu. Makaryos'un bu açıklamasından sonra, Kıbrıslı Türk üyeler Temsilciler Meclisi'nden geri çekilme kararı aldılar. Bu, Ankara tarafından olduğu gibi, Rum ve Türk aşırı unsurları tarafından da büyük bir istekle beklenen bir karardı.

23 Ocak 1962 tarihli Halkın Sesi gazetesi şu pervasız uyarıda bulunmuştu: "Rumlar, gelip bizi ısıramazlar, çünkü dişleri artık kesmemektedir. Bizi ısırmaya çabalayan herkesin yüzüne tokat atacak bir durumdayız." Aynı şekilde, 2 Nisan 1962 tarihinde Rauf Denктаş, Halkın Sesi'ne şöyle konuşmuştu: "Makaryos bu yolda devam ederse, binlerce mezarın açılacağını beklemek zorunda kalacaktır."

Özellikle 25 Mart 1962'de Ömeriye ve Bayraktar Camilerinde bomba patlatılmasından ve Aykasyano'daki Rum okulunun yakılmasına teşebbüs edilmesinden sonra, ülkede esen hava çok ağırdı.

24 Nisan'da TMT tedhişçileri, Rum-Türk dostluğu ve işbirliğini savunan Kıbrıs Türk gazetesi Cumhuriyet'in yayıncıları olan ilerici avukatları öldürdüler. Her iki avukat da çoğunluk partisine muhalefet etmekte olan Kıbrıs Türk Halk Partisi'nin liderleriydi.

Bu iki adamın katledilmesi, hala daha Rumlar ile Türklere yakın işbirliği için mücadele eden bütün insanlara açık bir uyarıydı. Ayrıca gerici Türklere bölücü emellerini ortaya koymaktaydı.

Tedhişçi örgüt, bölücü politikasını etkin kılmak için, Rum ve Türk Kıbrıslılar arasında bozuşma ve belirsizlik havası yaratmaya çabalamıştı.

Bu patlamaya hazır ve uygun olmayan havanın ortasında, Makaryos, 30 Kasım 1963'de Anayasa'yı değiştirmek için "13

Öneri"sini iletmek için harekete geçti. Anayasal değişiklik önerilerinin verilmesi, yeni toplumlararası çatışmalara yol açtı. (13 Öneri'nin içeriği hakkında Bak. P.Papadimis, Kıbrıs Tarih Ansiklopedisi 1960-1973, Cilt:1, s.71-74)

"13 Öneri"nin Ankara tarafından resmen reddedilmesinden sonra, 21 Aralık 1963'de çarpışmalar başladı. Bunu izleyen günlerde kanlı kovalamacalar yer aldı. İki Kıbrıslı Türkün öldürülmesinden sonra, Türk ordusu ve Kıbrıslı Türklere silahlı grupları, Lefkoşa ve Mağusa'daki stratejik bölgeleri, Girne'ye giden yolu ve Kıbrıslı Türklere çoğunlukta oldukları köylerdeki stratejik bölgeleri işgal ettiler. Toplumlararası çatışmalar Mağusa, Leymosun, Baf, Larnaka, Girne, Lefke, Gemikonağı ve diğer yerlere yayıldı.

27 Aralık'a gelindiğinde Türk semtinde, yasadışı Kıbrıslı Rum silahlı çeteleri ile Kıbrıslı Türklere arasında zorlu çatışmalar şiddetle devam etmekteydi. Aşırı milliyetçilik ve şovenizm bu çatışmalarda belirgindi. Korumasız kadınlar, çocuklar ve yaşlı adamlar, Küçük Kaymaklı'da Kıbrıslı Rumlar tarafından öldürülürken, Dohni'de de Türk aşırı unsurları tarafından intikam öldürmeleri yer alıyordu.

30 Aralık'ta Londra ve Ankara, "Yeşil Hat"ı kabul ettirmeyi başardılar ve böylece taksimin temelini attılar. Çarpışmaların ardından ve garantör ülkelerin anlaşması üzerine, İngilizler, Kıbrıs'taki (garantör) askeri güçleri kendi yönetimleri altına aldılar. Buna ulaşıldıktan sonra, İngiliz Generali Young, denetimi eline aldı ve Lefkoşa haritasını yeşil mürekkepli kalemle ikiye böldü (0 günden sonra bu hat "Yeşil hat" diye anılmaktadır). Çatışmakta olan Rumlar ve Türklere, ilk defa olarak birbirinden ayrıldılar. Bu durum ayrıca, barış içinde bir arada var olmanın imkansızlığı fikrinin gelişmesine de katkıda bulundu.

Kıbrıslı Türklere, Türk askerleri veya Kıbrıslı Türklere silahlı çeteleri tarafından, Lefkoşa'daki Yeşil Hat'ın gerisine taşınmaya ve Leymosun, Larnaka ve Baf'taki Türk mahalleleri içinde hapis kalmaya ya ikna edildiler veya zorlandılar. Her ne kadar General Young, Yeşil Hat'ı Başkan Makaryos, Başkan Yardımcısı Küçük ve Yunanistan, Türkiye ve Büyük Britanya'nın Büyükelçilerinin rızasıyla çizmişse de, kimse bunun "sürekli" bölücü bir hat haline dönüşeceğini önceden görememişti. Çünkü Yeşil Hat Anlaşması insanların kendi evlerine tekrar geri dönmeye ilişkin açık bir hüküm içermekteydi (3. paragraf). (Aralık 1963 bunahımı ile ilgili olarak Bak: agy, s.74-80)

Taksim, Aralık 1963 olaylarından sonra, uyum ve barış içinde birlikte yaşamak isteyen Kıbrıslıların çoğunluğu tarafından tamamen kabul edilemez bir çözüm şekliydi.

Eğer Makaryos, bütün Kıbrıslıların Cumhurbaşkanı gibi davranmış olsaydı, Zürih Anayasası'nın zayıflıklarını yenmek ve bu şekilde iki toplum arasındaki eski dostça ve barışçı ilişkileri yeniden kurmak mümkün olabilecekti. Zorla kabul ettirilen bağımsızlık, gerçek bir bağımsızlık haline gelebilecekti.

Makaryos'un, hiçbir partiye üye olmayan ve bütün Kıbrıslıların bağımsız lideri olarak sorumluluklarını anlama görevi vardı ve başkanlığa başlar başlamaz, bütün milliyetçi eğilimleri söküp atarak, bu hedefe doğru çabalarına başlamalıydı.

Sonuç

Bugün tarih okuyup, tarihi öğrenmemiz gerekmektedir. Çünkü tarih bilinci, bizi sadece geçmiş olaylar hakkındaki adil olmayan çarpıtmalar ve abartılardan emin kılmakla kalmaz, ayrıca ülkenin siyasal liderlerine doğru siyasal strateji çizmelerinde yardımcı olur. Rumlar ve Türklere, birlikte ve engellenmeden yaşayabilmeli ve ortak siyasal, ekonomik ve ideolojik görüşlere doğru hareket edebilmelidirler.

İki toplum, bir kez daha ayrılık duvarlarını kırmak için, birbirleri hakkında bilgi edinmeyi öğrenmeye başlamalıdır. Ekonomik gelişme eşitsizliği ve Kıbrıs'ın kuzey ve güney kısımları arasındaki yaşam standardı farkını ortadan kaldırma girişimleri, birlik ve barış içinde bir arada var olma noktalarında olmalıdır.

Yakınlaşma ve barışçı diyalogların olduğu bir dünyada yaşadığımız farkında olma, değişmekte olan ve yeni siyasal düşünce gereksinimini zorlayan bir dünyadaki yeni yumuşama havasını tanıma, Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türklere olumlu bir yanıt görmelidir.

-SON-

KIBRIS SORUNU DOSYASI'NA GELEN GÖRÜŞLER

-2-

(Başarafa Sayfa 4'de)

Kıbrıs sorununun çözümü uğruna gösterilen sözde çabalar burjuvalar arası çıkar çatışması nedeniyle binbir vesilelerle suya düşerek sıfırlanıyor.

Kıbrıs emekçi halkı uzayıp giden ve hiç sonu gelmeyen Kıbrıs sorunundan bıkmış usanmış, ama, yine de, umutlarını yitirmek istemedikleri için en ufak bir çözüm belirtisine dört elle sarılmaktadırlar. Kıbrıs Türk ve Rum emekçileri kendi burjuva siyasetlerinin etkisi altındadırlar. Bu nedenle, burjuvalar halk üzerindeki etkilerini kötüye kullanarak, Türk ve Rum şövenizmini sürekli canlı tutmakta ve yeri geldiğinde de düşmanlıkları daha da çok pekiştirmek için kışkırtmalar yaparak, Kıbrıslı Türk ve Rum emekçiler arasında güvensizliği artırarak, Kıbrıs sorunu daha da derinleştirmektedirler.

Kıbrıs'ta kendine ilerici diyen kişi, grup ve partiler çok büyük bir saflık içinde, halkın umutlarını yüksek tutmakta ve Kıbrıs'ta kimi ilericiler, tek çözüm yolunun federal çözümden geçtiğini vaaz etmektedirler. Kimi ilericiler de federal çözümün bir burjuva çözüm olduğunu ve tek çözüm yolunun sosyalizmde olduğunu söyleyip duruyorlar.

Acaba hangisi doğru? Birincisi mi, yoksa ikincisi mi? Buna ille de evet veya hayır diye bir cevap vermek gerekmez.

Öncelikle Kıbrıs'ta düşmanlığa, çatışmalara, savaşa ve adanın ikiye bölünmesine sebep olan nedenlere kısaca bir değinirsek, bir de bu nedenlerin hala daha var olup olmadığına bakarak, eğer varsa, bu nedenler var olduğu müddetçe barışı hayal etmemiz bile, bu nedenleri ortadan kaldırmamız için mücadele etmemiz gerektiğini anlayacağız.

Kıbrıs'ta savaşa neden olan olgular var olduğu müddetçe, öncelikle bu olgulara karşı mücadele etmeden ve bu olguları güçsüz duruma getirmeden, Kıbrıs'ta ne federasyonun ne de sosyalizmin gerçekleşmesi mümkün olmayacaktır.

Ama, önce, Kıbrıs'ta ilerici, demokrat olmanın ne anlama geldiğini ve ilericiliğin kıstaslarını ortaya koyarak, kimin ilerici olup kimin ilerici olmadığını değerlendirmesini yapalım.

Kıbrıs'ta ilerici olmanın kıstasları:

1. Kıbrıs'ın bağımsızlığını savunmak.
2. Kıbrıs'ta anavatan anlayışına karşı çıkmak.
3. Her türlü şövenizme karşı olmak.
4. Kıbrıs'ın bütünlüğünü savunmak.
5. Kıbrıs'ın yabancı güçlerin askeri karargahı olarak kullanılmasına karşı çıkmak.
6. Kıbrıs'ın askersizleştirilmesi anlayışıyla, sivil bir toplum savunmak.

Bu bağlamda tüm yabancı orduların ve üslerin adadan gitmesini savunmak.

7. Kıbrıs'ta sivil toplum anlayışına uygun olarak, Kıbrıs halkının garantörü olarak herhangi bir askeri gücün değil, uluslararası sivil örgütlerin, insan hakları ve anti-militarist, anti-şöven örgütlerin garantör olarak savunulması.

Şimdi kendine ilerici diyen kişiler, gruplar ve partiler dönüp de kendilerine baksınlar. Eğer ki, kendilerinde bu kıstasları görüyorlarsa gerçekten ilericidirler, yoksa bunun tersi varsa ilerici olamazlar. Elbette ki, bu benim değerlendirmem. Herkesin bu konuda farklı bakış açıları olabilir.

Şimdi Kıbrıs'ın tüm ilericilerine sesleniyorum. İster sosyalist olsun, ister sosyalist olmasın, ve ister Kıbrıs'ta federasyonu savunsun, ister savunmasın, Kıbrıslı olan herkes, ilericilik adına konuşuyorsa önce bu ilericiliğin kıstaslarını özümsemelidir.

Ben bir sosyalistim ve Kıbrıs'ta sosyalizmi görmeyi arzuluyorum, fakat bugün en acil görev olarak, Kıbrıs'ta sosyalist taleplerin uğruna sosyalist devrimi savunmak Kıbrıs'ta sosyalizmden uzaklaşmak olur. Elbette ki, sosyalist devrimin koşullarını hazırlamak için, sosyalist olmayan ve kitleleri burjuvazinin etkisinden kurtarmak için savunulacak bugünkü somut koşullara uygun düşen talepler uğruna mücadele etmeliyiz. Bunu yaparken de, günümüzde, Kıbrıs burjuvalarının, bizim savunacağımız burjuva talepleri bile- ancak bu talepler burjuva-demokratik talepler olacaktır- yerine getirmekten aciz olduğunu kitlelere göstererek, son tahlilde, burjuvazinin ezilip geçilmesiyle bizim taleplerimizin gerçekleşmesinin mümkün olabileceğinin propagandasını da yapmalıyız.

Biz sosyalistler her türlü burjuva çözümlere karşı değiliz. Ama biz sadece burjuva çözümlerle yetinemeyiz. Eğer ki, bir burjuva çözüm bizi sosyalizm mücadelemizde bir adım ve hatta yarım adım ileriye götürecekse, böyle bir çözüme evet deriz. Fakat, biz, bütün mücadele stratejimizi böyle bir çözümün gerçekleşmesi üzerinde yoğunlaştırmalıyız.

Kıbrıs'ta bizim açımızdan herhangi bir burjuva çözümün ileri bir adım olarak kabul edilmesi için, ancak yukarıda sıraladığım ilerici olmanın kıstaslarına uygun düşen taleplerin gerçekleşmesiyle mümkün olacaktır.

Zeki Balcı

ZEKİ BALCI'YA YANIT

(Başarafa Sayfa 4'te)

engelleyecek güçler mi bunlar?

İttifaklar siyasetine hiçbir itirazımız yok, biliyorsun. Adamızın bağımsızlığı için herşey yapılmalı. "Şeytanla" bile işbirliği yapılmalı. Ama ittifak başka birşeydir, "şeytandan" medet ummak başka birşey.

Bağımsızlık kavgasının esas güçleri belirlenmeli her şeyden önce, hedefte tereddüt olmamalı. Ne istiyoruz biz? ANTI-EMPERYALİST BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK KIBRIS MI? Yoksa ne idüğü belirsiz, emperyalist ilişkilerin devam ettiği sözde bağımsız, aslında her yönden emperyalizme bağımlı sözde federal Kıbrıs ve onun garantörü "sivil örgütler" mi?

Açıkça görülüyor ki, KIBRIS SORUNU'NUN "iki" çözüm şekliyle karşı karşıyayız:

1- BM, ABD ve AB insiyatifleri ve pazarlıkları sonucu, "toplumlararası görüşmeler" aldatmacasında kurulabilecek sözde Federasyon; ki bu "çözüm", aslında sorunun devamı, yani çözümsüzlük demektir,

2- Kıbrıs halkının işçi sınıfı önderliğinde ve Türkiye, Yunanistan ve İngiltere devrimci halklarının desteğiyle emperyalizme ve onların yerli uşaklarına karşı verecekleri mücadele sonucu kurulacak ANTI-EMPERYALİST, BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK KIBRIS.

Biz diyoruz ki, gerçek ve tek çözüm ikincisidir. Tüm devrimci, demokrat ve sosyalistleri bu mücadeleye katılmaya, güçlerini birleştirmeye ve ANTI-EMPERYALİST HALK CEPHESİNİ oluşturmaya çağırıyoruz.

HERŞEY ANTI-EMPERYALİST CEPHE HÜKÜMETİ İÇİN!

BİR YAYIN, BİR BELGE

Gazetemize yeni ulaşan "Devletin Öldürme Özgürlüğü" isimli belgesel yayını okuyucularımızla paylaşmak istedik

Haklar ve Özgürlükler Bülteni, Özel Sayı 3 olarak Eylül 1985'te yayınlanan bu belgesel, herkesin ilgisini çekeceğini düşünüyoruz. Kitabın içindeki katliamları gelecek sayımızdan itibaren yayımlamaya başlayacağız. Bu sayımızda Bültenin önsözünü yayımlıyoruz.

-1-

"Sağ aldınız, sağ istiyoruz"

"Kaçırıp kaybettiğiniz 300 masum insanımız nerede?"

"Katilleri istiyoruz"

Bu çılgınlıklar son günlerde oğullarını-kızlarını, işkencede, evde sokakta yapılan

katliamlarda yitiren, kaçırıldıktan sonra bir daha izine rastlanamayan, mezarına bir çiçek bırakabilmek için yakınlarının cesedini arayan anaların babaların, kardeşlerin çılgınlığıdır.

Bugün katledilmek için artık devrimci olmak gerekmiyor. Son dönemde hemen herkesi hedef alan polis terörü, sınır tanımaz boyutlara ulaştı. Yurtsever, demokrat hatta halktan insanlar bile güpegündüz halkın gözü önünde kaçırılıyor. İşkence ediliyor, katlediliyor, cesedi yokediliyor veya ormanlık bir yere, karayolu kenarına atılıyor, "şüpheli ölümler" devam ediyor.

Artık "ölüm mangaları" haline dönüşen, sözde halkın

güvenliğini ve huzurunu sağlamaya çalışan Emniyet Müdürlükleri, Özel Tim, ordu, korucu ve polis terörüyle amaçlanan bellidir. Amaç halka ve devrimcilere gözdağı vermek, sindirmek, pasifize etmek, hakkını aramayan, boyun eğen sürüler haline getirmektir.

Hemen her gün devrimci, yurtsever yeni bir insanın katledildiğine tanık oluyoruz. Kürt Halkı üstünde estirilen dizginsiz terör, köy yakmalar, göçe zorlamalar, her gün birkaç köylünün kaybedilmesi, yaygınlaşan infazlar, sorgusuz sualsiz öldürmeler hep bu ölüm mangalarının eseridir. Gücünü ikdidardan alan halka karşı her türlü pervasızca saldırının reva görüldüğü ülkemizde, polise "çekinmeyin, güvence altındasınız" denmiştir. Onlar da "biz istediğimizi yaparız, İstedigimizi kurşunlar, istediğimizi öldürürüz, bize kimse birşey yapamaz" tavrı içindedirler. Güpegündüz yüzlerce insanın gözü önünde gerçekleştirilen infazlar, kaçırılıp sonra yokedilen, işkenceyle katledilen insanlar bunun açık göstergesidir.

İşkenceci için infaz edilenin kim olduğu önemli değildir. Bu bazen hiç bir şeyle ilgisi olmayan su dağıtıcısı, bazen özürsüz bir genç, bazen de "dur" ihtarına uymadığı için katledilen bir hamile kadın olabilir. Çoğu zaman siyasal düşünceleri sebebi ile insanlar katledilirken, kimi zaman bir hırsızlık olayı ile Neriman PAPIŞ gibi veya bir otoparkta polisin istemediği yere park eden genç örneğinde olduğu gibi sıradan biri de olabilmektedir. Nasıl olsaişlenen cinayetleri perdeleyen bir senaryo her zaman vardır. "Kaçarken ölü olarak ele geçirildi", "Polisle silahlı çatışmaya girdi", "Karakoldan kendini attı", "Kalp krizi geçirdi", "Biz gözaltına almadık" cevapları her katliam sonrası yenilenir. Bu örnekler basına, mahkemeye, yansıyan örneklerdir, gerçek rakamlar ise açıklananın kat be kat üzerindedir.

"Demokrasi-konuşan Türkiye" sloganı ilk ikdidara gelen DYP-SHP hükümeti halka yönelik zulüm ve katliamları katmerliştirmekten başka birşey yapmamıştır. Koalisyon kanla ayakta durmaktadır. İnfaz söylemine sinirlenen Demirel:

"Polisin elini soğutmayalım" diyerek infazcılarının sırtını sıvazlamıştır. İşkencecilere öldürme özgürlüğü verilmiştir.

Katliamların sorumlusu iktidardır. Devrimci mücadeleyi boğmak için, emrindeki baskı güçlerine "istediğinizi yapabilirsiniz" yetkisi verilmiştir. Aslında bu yeni birşey değildir. Tüm iktidarların, iktidarını sürdürebilmek için "istikrar" sağlamak için kullandığı tek yöntem işkence, infaz ve katliam olmuştur.

-SÜRECEK-

GERÇEK
SELİM KURTULUŞ

ONUR KIRICI OLAN NE?

Hatırlanacağı üzere SHOV-TV'nin Objektif programına çıkan Sn. Serdar Denktaş, KTHY Yönetim Kurulu Başkanı Ümit Utku ile tartışmıştı. Bu tartışmadan ağzının payını alan Kıbrıs Türkleri olmuştu.

Neydi olayın içeriği?

Kuzey Kıbrıs'ın dış dünya ile havayolu bağlantısını sağlamak için Kıbrıs Türk Havayolları kurulmuştu. Bu şirketin yüzde 50 hissesi Kıbrıs Türk inkişaf sandığının, yüzde 50 hissesi de THY'nindir.

Yıllar içinde KTHY'nin çiftlik gibi yönetilmesi sonucu ülke hava ulaşımı büyük sıkıntılara girdi. Yolsuzluk, suistimal, adam kayırma iddiaları ayyuka çıktı. Bu noktada, hükümet edenlerin serzeniş TC tarafından hep gözardı edildi.

Rahatsızlığın arttığı son 5-6 yılda TC'li faşist Ümit Utku KTHY Yönetim Kurulu üyeliği ve başkanlığı yapmaktadır. Malum TV programında Kıbrıs Türklerine bakışını rezilce ortaya koyan Ümit Utku acaba kişisel mi hareket ediyor? Kendisinin de programda ifade ettiği gibi kendisini bu göreve Alpaslan Türkeş'in önerdiğidir.

Sn. Serdar Denktaş programda Kıbrıs Türk Milliyetçiliği mentalitesi ile "bu mal (KTHY) bizim, ipler sende. Bu böyle olamaz" diyor. Tabii Ümit Utku da konuyu "siz kim oluyorsunuz?" a getirerek "hangi devlet, hangi başbakan yardımcısı? Sen kimsin. Seni ve makamını tanıyamıyorum" yollu tavır sergiliyor.

Bu son olay ne iltir ne de son olacaktır. Siz heriflere evinizin tapusunu veriyorsunuz veya kapıyorsunuz. Sonra da mutfakta ocağı kimin kullanacağı tartışmasını yapıyorsunuz. Arkasından ülkeye gelip "kahraman" pozlarına bürünüyorsunuz. Buna kargalar bile güler.

Tabii olayın dar kalıbından çıkarak daha geniş bakarsak çok daha kapsamlı meseleyi görürüz. Kuzey Kıbrıs'ta tüm sektörler öldü. (Yaşiyor diyenler beri gelsin.) Ortada altyapısı büyük oranda hazır bulunan turizm kalmıştı. Bu sektörün canlanmasının bir bacağı da hava ulaşımına bağlıdır. Oysa hava ulaşımının sürekli baltalanması sonucu turizm de sizlere ömür.

Büyük efendilerin amacı üretimden kopmuş, sürekli avuç açan bir toplum değil miydi? İşte başarılı. Tüm bunlar bir iddia

değildir. Gelişmeler eşyanın doğası gereğidir. Ülkede en küçük ayrıntıya bile tereddütsüz müdahale eden TC devleti, acaba niye Ümit Utku denen adamın kulağını çekmedi? Çekemez miydi? Yoksa Ümit Utku denen faşist zihniyet taşıyan birisi gücünü Serdar Denktaş'ın dediği gibi Te'de 3-5 kişiden mi alıyor? Güldürmeyin allahaşkına.

Olayın bir diğer bacağı ise baba Denktaş'ın kontrol altında tutulması meselesidir. Bilirsiniz anavatan yavruvatan edebiyatında ikisinin de çıkarlarının ortak olduğu anlatılır. Hep aynı şarkı söylenir sanırsız.

Fakat Kıbrıs Sorununun olası "çözümünde" TC kendi çıkarlarını tatmin eden bir formülasyona Denktaş'ın ayak sürürmesini istemez. Dolayısı ile güçlü Denktaş yerine zayıf Denktaş her zaman tercih edilir. İşte bu noktada Ümit Utku Denktaş'ın "alternatifi" Derviş Eroğlu'nu desteklemiş ve desteklemektedir. (TV programında vurgulandığı gibi.)

Yukarıda da belirtildiği gibi tuvalete bile TC'den izinsiz gitmeyen Ümit Utku Denktaş'a karşı Eroğlu kozunu kullanıyor. Bu da olayın diğere bacağı.

"Hami" arayan, emir almaya da alışmalı Sn. Serdar Denktaş.

Programdan iki not daha:

1- Ümit Utku'nun Kıbrıs vatandaşlığının geri alınması için Serdar Denktaş'ın yardımcısı Enver Emin çağrı yapıyor.

Siz beyler! 20 yılda Kıbrıs Türkünden fazla vatandaş yaptığınız sızlanmaya hakkınız yoktur. Ve bu vatandaşlıklar sayesinde bu koltuklarda oturuyorsanız sızlanmaya hiçmi hiç hakkınız yoktur.

2- Ümit Utku kendisini Türkeş'in yakın adamı "kurt" kafasının bir ürünü olarak görür. Her yerde "kurt selamı" verir.

Peki Sn. Denktaş; Sizin sağınızda solunuzda oturanların, size arka çıkanların "kafası" nasıl? Her fırsatta "kurt selamı" veren bu destekçileriniz kim?

Gerçekler palavralardan er geç ayrılır Sn. Serdar Denktaş.

TOPLUMLARARASI TEMASLAR ...

(Baştarafı (Sayfa 1'de))

çalışma yapılmamış ve tarafların hatalarını saptama yolunda sağlıklı bir değerlendirmeye gidilememiştir. Bunda en büyük sorumluluk ve suç, şüphesiz Rum komünistlerinin AKEL partisindedir. Birşeyler yapma çabası içinde olan AKEL Merkez Komitesi'nin tek Kıbrıslı Türk üyesi Derviş Ali Kavazoğlu'nun sendikacı arkadaşı Kostas Mişaulis ile birlikte taksimci Türk yeraltı örgütü tarafından 11 Nisan 1965'de öldürülmesi, çok yıkıcı oldu. Bunu izleyen dönemde AKEL üyesi İbrahim Aziz ile Nureddin Seferoğlu'nun oluşturduğu Kıbrıs Türk Vatanserverler Birliği'nin "Siyasi Bülten" yayınları ise uzun ömürlü ve etkili olmadı. AKEL'in enosis politikasından henüz kopamamış olması da, 1968 sonrasında Türkiye'de yetişen solcu Kıbrıs Türk yüksek öğrenim gençliğinin AKEL'e mesafeli durmasını getirdi. Zaten AKEL'in 1958'deki kanlı tedhişle budanan Türk Kolu, 1962'de Kıbrıs Türk liderliğine muhalefet eden haftalık Cumhuriyet gazetesinin sahip yazarları olan Ahmet Gürkan ve Ayhan Hikmet'in ve 1965'de Kavazoğlu ile Mişaulis'in öldürülmesi ardından pratik olarak yok olmuştu.

Atina'daki faşist cuntanın Kıbrıs'taki Yunanlı subaylar ve yerli işbirlikçileri eliyle Makaryos hükümetine karşı düzenlediği 15 Temmuz 1974 darbesi ve onu izleyen günlerde Türkiye'nin 1960 Garanti Andlaşması'ndaki gerekçeleri öne sürerek, Kıbrıs'ın %37'sini askeri denetimi altına alması ile adanın emperyalizmin planlarında öngörüldüğü şekilde, Türk ve Rum bölgeleri olarak ikiye taksimi gerçekleştirilmiş oluyordu. Kuzeydeki bölgede Kıbrıslı Türkler, güneyde ise Kıbrıslı Rumlar toplanırken, her iki bölgede yaşayan karşı toplumdaki kişilerin sayısı yok denecek sayılara indirilmişti.

Türklerle Rumların, 1974 savaşı sonrasında bir ateşkes hattı ile birbirinden ayrılmış olması, toplumlararası temasları imkansız hale getirmişti. Gerçi her iki taraftaki egemenler, gerek İngiliz üs bölgesi Dikelya ve ona yakın Pile gibi köyler üzerinden, ya da ateşkes hattının belli yerlerinden kaçak mal değiş-tokuşu konusunda işbirliklerini sürdürmeye devam ediyorlardı. Ama sıradan yurttaşların biraraya gelip buluşması, ancak 24 Ekim 1988 tarihinde, BM Barış Gücü'nün Nobel Barış Ödülü alması nedeniyle Ledra Palace Otelinde Bahçesinde yer alan iki toplumlu bir kutlama töreninde gerçekleşebilmişti.

Kıbrıslı Türk ve Rum solcu grupların, 1958'den bu yana ilk defa bir araya gelecek 24 Eylül 1989'da oluşturdukları Bağımsız ve Federal Kıbrıs için Temas Grubu ise üç toplantı ve birkaç konferans ardından engellerle karşılaşmış ve etkinliklerin gerçekleşmesinin önüne ayrılıkçı Türk liderliği tarafından yasaklar konmuştu. Her ne kadar bu çalışmalar ardından, Rum ve Türk siyasal partileri karşılıklı temaslarını başlatmışlarsa da, bunlar da çeşitli nedenlerle herhangi bir kalıcı birliktelik oluşturamadan, birer iyi niyet girişimi olarak kalmışlardır.

Adanın bağımsızlığını sağlamak ve gelecekte federal bir çatı altında yeniden işbirliğini hayata geçirmek üzere biraraya gelmesi gereken siyasal gruplar, her zaman Kıbrıs Türk liderliğinin tepkisini çekmiş ve temas çabalarına yasaklarla yanıt verilmiştir. Öte yandan, ABD'nin Lefkoşa'daki görevlileri aracılığıyla, son 4-5 yıldır yoğun olarak sürdürülen "Conflict Resolution" (Uyuşmazlıkların Çözümü) gruplarının temaslarına çeşitli kolaylıklar sağlanması gözden kaçmamaktadır. Dönem dönem, bu tür toplantılara katılanlar, liderlik tarafından ajanlık suçlamasıyla karşılaşmış olsalar bile, Lider Denktaş'ın da bir TV konuşmasında belirttiği gibi, aralarına gerçek ajanlar yerleştirildikten sonra temasların devamında bir sakınca görülmemeye başlanmıştı.

Her iki toplumdaki sınırlı sayıda kişi ve grupların hedef alan bu tür iki toplumlu çalışma gruplarında, daha çok sorunun özüne yönelik olmayan tali konuların tartışıldığı gözlemlenmektedir. Elde edilen sonuçların kamuoyuna açıklanmayarak, ABD Dışişleri Bakanlığı'na bağlı belli bazı merkezlerle iletilmekte oluşu da bu toplantılardaki amacının kuşkuyla karşılanmasına yol açmaktadır.

Kıbrıs sorununun konfederal bir çözüme kavuşturulmasını amaçlayan İngiliz-Amerikan emperyalizminin ayrılıkçı amaçlarına dolaylı veya dolaysız olarak hizmet eden bu tür buluşmaların da ötesinde, sıradan Kıbrıslıların hiçbir kısıtlama olmadan özgürce biraraya gelip, buluşması, tartışması ve ortak bir çıkış yolu bulmalarının, aradan geçen bunca yıldan sonra bir zorunluluk haline geldiği kanaati yaygındır. Üyesi olmak istenen Avrupa Birliği'nin yetkilileri de adadaki toplumlararası temasların gerekliliğini kavramış durumdadır. Ama onlar da aynı Amerikan yöntemlerini uygulayarak, dar kapsamlı ve belli kesimleri hedef alan temaslardan yana olagelmışlerdir. Oysa ki gerek Türk ve Rum sendikacıların son forumunda, gerekse Hala Sultan Tekkesi ve Apostolos Andreas Manastırı ziyaretlerinde de görüldüğü gibi, kitleler kapalı kapılar ardında tartışmayı değil, özgür bir ortamda yurtlarını dolaşmak ve karşı toplumdaki insanlarla konuşup

kaynaşmak istediğindedirler.

Anlaşılan odur ki, bir yandan geniş halk kitlelerinin kaynaşması için çeşitli olanaklar yaratılırken, öte yandan da konunun özüne ilişkin olarak belli siyasal görüşteki grupların buluşup tartışmasının önkoşullarını yaratmak gerekmektedir. Özellikle solcu grup ve partilerin biraraya gelip tartışmalarına konan engellere bakıldığında zaman, gerek yerli egemenlerin, gerekse dış emperyalist güçlerin, bu tür temaslara hoşgörü ile bakmadıkları açıkça ortaya çıkmaktadır. Nitekim bu husus, ABD'de yayımlanan "International Yearbook of Communist Affairs" adlı yıllıklarda da dile getirilmiş bulunmaktadır.

Bu güçler pek de iyi biliyorlar ki, Kıbrıs halkı için gerçek kurtuluş ve çözüm yolu, her iki toplumdaki sosyalist güçlerin oluşturacakları güç ve eylem birliğinden geçmektedir.

Gerçek ve kalıcı çözümü sağlayacak olan Bağımsız ve Federal bir Kıbrıs, ancak ve ancak Rum ve Türk sosyalist Kıbrıslıların eseri olacaktır. Emperyalizm ve yerli işbirlikçileri, onyıllardır gerçekleştirilemeyen böyle bir mücadele cephesinin oluşmaması için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Ama suçlu biraz da Kıbrıs'ın sosyalist güçlerinde aramak gerek. Çünkü onlar da bu konuda ya çok pasif kalmışlar, ya da baskılar ve engellemeler karşısında yeterince direnememişler ve işi savsaklamışlardır. O halde Kıbrıslı her iki toplumdaki sosyalistler, önce kendi içlerinde, sonra da birlikte, bir durum değerlendirmesi yapıp, bu konuda bir an önce bir mücadele stratejisi belirlemelidirler. Toplumlararası temaslar, ancak bu yaşamsal amaca hizmet ettiği takdirde bir anlam ifade edecektir. Gerisi turistik seyahat ve diplomatların hanesine yazılan olumlu birer puvan olarak kalmaya mahkumdur.

Gazetemizin 15. sayısında teknik bir hatadan dolayı Başyazı eksik yayınlanmıştır. Bu hatadan dolayı özür diler söz konusu Başyazı'yı tekrar yayınlıyoruz.

BAŞYAZI

Gazetemiz 1. sayısından itibaren, Kuzey Kıbrıs'ta resmi ve yarı-resmi faşist kurum ve örgütlerin ve bunların faaliyetlerinin yanısıra sivil faşist örgütlenmelere ve faaliyetlerine karşı da aktif bir mücadele ortaya koymakta, tüm bu faşist örgütlenmelerin kapatılmasını talep etmektedir. Ülkemizde T.C. egemenliğini kökleştirme ve T.C.'ye entegrasyonu yasallaştırma politikalarını uygulamak için gerekli olan kitle desteği sivil faşist örgütlenmeler ile sağlanmaya çalışılıyor. Başta, T.C. kökenli faşist Ülkü Ocakları olmak üzere her türlü sivil faşist örgütlenme ve faaliyet resmi kurumlar tarafından desteklenmekte ve teşvik edilmektedir. Faşist Ülkü Ocakları kadroları da T.C.'den getirilen profesyonellerden oluşmaktadır.

Rauf Denktaş, 20 Mart tarihinde, kendisini ziyaret eden faşist Ülkü Ocakları temsilcileri nezdinde Ülkü Ocaklarına sahip çıkarak, onlara faaliyetlerinde nasihatlerde bulunarak yol gösterdi. DP-UBP koalisyonunun T.C. kökenli üyeleri, ara bölge olaylarında Solomu'nun öldürülmesi olayında suçlanan Kenan Akın ve Ali Özkan Altınışık faşist Ülkü Ocaklarının faaliyetlerine katılıp bir militan gibi tavırlar sergilemektedirler. R. Denktaş'ın ve DP-UBP koalisyonunun üyelerinin bu tavırlarının garipsenecek bir yanı yoktur. Ancak, kendini "emekten yana, emekçiden yana" ilan eden "solcu" Yenidüzen'in tavrı ise dikkat çekicidir. Geçtiğimiz haftalarda faşist Ülkü Ocakları genel başkanının Yenidüzen yazarlarını açıkça ölümle tehdit etmesine rağmen, CTP'nin pankart ve tabelalarının faşistlerce yakılmasına rağmen, Yenidüzen yazarları Ülkü Ocaklarının kurulmasını ve faaliyet göstermesini "demokrasibilik" adına desteklediklerini yazıyorlar. Faşizme karşı mücadelenin en önemli hedeflerinden birisi her türlü resmi ve sivil faşist örgütlenmenin kapatılması ve faaliyetin yasaklanmasıdır. Kendi içinde demokrasiyi barındırmayan, demokrasinin ve emekçi halkların baş düşmanı faşizmin "demokrasibilik" adına örgütlenmesini savunmak, faşizme destek çıkmaktan başka birşey değildir. Yenidüzen yazarlarının sergiledikleri bu tavır bir aymazlık veya gaflet midir? Sanmıyoruz. Kuzey Kıbrıs'taki T.C. egemenliğine dayalı sisteme iyice entegre olan ve bu sistemin rantına da ortak olan CTP kodamanları T.C. egemenlerine açıkça mesaj gönderiyorlar. "Bize tekrar hükümetinizde yer verebilirsiniz. Biz demokrat çocuklarız, istediğinizi yaparız." Kuzey Kıbrıs'ta faşist Ülkü Ocaklarının örgütlenmesi zaten DP-CTP koalisyonu döneminde momentum kazanmamış mıydı?

Kuzey Kıbrıs'ta sosyo-politik ve sosyo-ekonomik yapıdaki kriz derinleştikçe saflar daha da belirginleşmektedir. Ya emekçi halkın yanında, onun anti-emperyalist, anti-faşist kurtuluş mücadelesinin saflarında yer alınacak, ya da egemenlerin, emperyalizmin, faşizmin saflarında. Bunun ikisi ortası yoktur.

BAŞYAZI

(Baştarafı (Sayfa 1'de))

Tüm bunlar yaşanırken "sol" ne yapmaktadır? İşçi sınıfının nicel ve nitel zaafiyeti nedeniyle ülkemizde gerek Güney'de, gerekse Kuzey'de "sol" politik arena küçük burjuva siyasetler tarafından işgal edilmiştir. Bugün küçük burjuva önderler "sol" adına açıkça emperyalizmin sözcülüğüne soyunmuşlardır. Kıbrıs sorununun yaratan emperyalistlerin sunduğu her türlü "çözüm planı"ni desteklemekte ve savunmakta bir sakınca görmemektedirler. Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne girmesini "sol" politikalarının merkezine oturtmuşlardır. Yani bir emperyalist güce karşılık, öteki emperyalist güç veya güçleri ehven-i şer göstermektedirler - ki bu emperyalist güçler Kıbrıs sorununun yaratıcısıdır. Emperyalistler ve onların yerli uşakları komprador burjuvalar dünyada hiçbir ulusal sorunu çözemedikleri gibi Kıbrıs'ta da sorunu çözemezler. Çözüm Kıbrıs halkının elindedir. Kıbrıs sorununun özü Kıbrıs halkının emperyalist ve komprador kapitalist sistemden kurtuluş sorunudur. Bu sorununun çözümü de Kıbrıs işçi sınıfının önünde duran bir görevdir. Ancak işçi sınıfı hareketinin ve sosyalist hareketin zaafı ve birbirinden kopukluğu bu soruna sosyalist müdahaleyi geciktirmektedir. Bu mücadelede işçi sınıfının müttefiki olması gereken küçük burjuvazi ise bu zaafiyetten dolayı kendini emperyalist çözümlere teslim etmiştir.

Bu 1 Mayıs, kendine sosyalist diyen tüm şahıs ve grupların bu gerçekleri görüp bir an önce sosyalist güçlerin birliğini sağlamak ve Marxist-Leninist politikaları pratiğe geçirmek için yola çıkış günü olmalıdır. Emperyalizmin Kıbrıs'taki varlığına ve barbar politikasına sadece ve sadece işçi sınıfının önderliğindeki emekçi halkın zaferi son verecektir. Kıbrıs'a barış,

OKUYUCU MEKTUBU

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek gazetesine, KIBRIS'TA ekonomik, demokratik, siyasi gelişmeleri SOSYALİST dünya görüşü ile GERÇEK haber, tesbit ve yorumlarından yararlanabilmek için KSG'nin sayısını okumaktayım. KSG her sayısında ulaşabildiği kesimleri aydınlatmakta ve bilinçlendirmektedir.

Emperyalizm ülkeyi sarmışken, işbirlikçisi burjuvazinin iktidarı ve siyaseti toplumun tepesine cüzzam gibi yerleşmiştir. Halkın ürettiklerini en uslanmaz savurganlıkla, şahsi çıkar, peşkeş, lüks ihtiyaçları uğruna israf etmektedir. Toplumun üretici güçlerine haçlı seferi açan bu zihniyet toplumun ve toplumsal gelişmenin en büyük düşmanıdır. Kıbrıs'a daha kötü günler, işsizlik, göç, ekonomik sıkıntı, kan ve gözyaşı vaatmektedirler.

Buna karşı KSG;

-Haklarını korumak için polisle çatışan,

İŞÇİLERİN,

-Demokratik hakları için mücadele eden,

ÖĞRENCİLERİN,

-Hakları sarısendikalar tarafından teslim edilen,

ÇALIŞANLARIN,

-Ürünü devlete verip karşılığını alamayan,

ÜRETİCİLERİN,

-Toplumsal Kaynakları, Burjuvaziye peşkeş çeken iktidara karşı,

TOPLUMUN,

-Halk Demokrasisinin en büyük düşmanı Faşist Ülkü Ocaklarına karşı savaşımı ile

HALKIN,

güven, sempati ve desteğini kazanmaktadır.

-Kıbrıs'ta Faşizmin Tahlili Yazı Dizisi (Sayı 1,2 ve 3)

Adı solcu partiler devlet güdümlü faşist örgütlenmeye seyirci kaldığı ya da "Emeğin Kitle Partisi" gibi demokratik hak diye buna çanak tutarken, Faşizmin gerçek karakterini ortaya çıkararak...

-Kapitalizm ve Kriz (Sayı 2,3,5 ve 6)

Özellikle yazı dizisinin son bölümünü entellektüel kavram karmaşasından kurtularak anlaşılır bir dille kaleme aldığı için ASLI A.

-Toplumlar Tarihi (Sayı 4-13)

Yazı dizisini...

Yazıya gelen olumlu ve haklı eleştirilere bilimsel yaklaşımlarından dolayı...

-Kıbrıs Türk İşçi Sınıfı ve Kıbrıs İşçi Hareketi 1920-1963 (Sayı 13..)

KKP'nin tarihine ışık tutması açısından...

-Belge Sayfası (Sayı 1-13..)

Devrimcilerin teorik gelişmesine katkılarından dolayı KUTLARIM.

KIBRIS SORUNU DOSYASI ile (sayı: 11,12,13,14) Kıbrıs Türk işçi ve devrimcilerine siyasi önderlik yapabilecek güce sahip olduğunu kanıtlamıştır. Marxist Teori ve Leninist taktikten aldığı güçle emperyalizmin ürettiği Kıbrıs

sorununu burjuva soyut hak ve özgürlüklerden, siyasi karmaşadan kurtarmış. Mücadelenin asgari programını belirleyerek somutlaştırmıştır. Kıbrıs Türk halkına insanlığı işçi sınıfı önderliğinde daha güzel günlere götürecektir. Mücadelenin asgari programını belirleyerek somutlaştırmıştır. Kıbrıs Türk halkına insanlığı işçi sınıfı önderliğinde daha güzel günlere götürecektir. Mücadelenin asgari programını belirleyerek somutlaştırmıştır. Kıbrıs Türk halkına insanlığı işçi sınıfı önderliğinde daha güzel günlere götürecektir.

KSG, her yeni çıkan sayısı ile ULAŞABİLDİĞİ kesimlerin güven, sempati ve desteğini kazanmaktadır. KSG için uğraşan arkadaşları katkıları oranında kutlarız.

Ancak bu zor ama onurlu mücadele gazete açısından bazı noktalara işaret ediyor.

1 YAYINLARININ
SIKLAŞTIRILMASI:

6 Temmuz, 1996 Kutlu Adalı Cinayeti 25 gün sonra, 11-14 Ağustos, 1996 Sınır Olayları 16-19 gün sonra 4 Kasım, 199 Gümrük Skandalı 26 gün sonra 15 Aralık, 1996 Nüfuu Sayımı 15 gün sonra, Ocak 1997 Füze Krizi 15 gün sonra yayınlanabilmiş.

Geçen bu zaman zarfında emperyalizmin işbirlikçisi burjuva iktidarı ve onun basın yayın organları olayları kendi leyhine, halkın aleyhine propaganda ile kullanabilmekte gündemi değiştirebilmektedir. Bu olaylarla ilgili gazetenin gecikmiş ajitasyonu ise etkisini kaybetmektedir.

2. İNGİLİZCE-RUMCA SAYFA:

"Anti-emperyalist cephe için Kıbrıs'ın işçileri ve etrafında örgütledikleri Tüm Kıbrıs Halkı müttefiklerini Yunanistan, Türkiye, İngiltere, Amerika, Avrupa'da bu ülkelerin işçileri ve küçük burjuvazinin devrimci kesimleri arasında bulacaklar." (Kıbrıs Sorunu DOSYASI, KSG Sayı 12)

Söz konusu kesimlere ulaşabilmek için İngilizce ve Rumca sayfa gerekli ve zorunludur.

3. SOSYALİST TOPLUMUN
PROPAGANDASI:

Sosyalist Toplumu ve Komünist Toplumu, Üretim Yasalarını bunların üst yapı düşünce ve kurumlarına değişikliğin propagandası daha yoğun yapılmalıdır. Halkın gerçek demokrasi, gerçek barış ve gerçek özgürlüğe ancak toplumsal sistemdeki değişikliklerle ulaşabileceği anlatılmalıdır.

İnsanların kapitalist sistemde yaşamak zorunda olduğu zorluklardan kurtulduktan sonra Sosyalist Sistemde yaşayacakları dünyanın güzelliklerini görebilmelidirler. Kitleler gelecek güzel günleri bilmeli ve buna ancak sınıf savaşımı ile ulaşabileceğini kavramalıdır. O zaman emekçi kitleler, Sosyalizmin yılmaz bir savaşçısı ve bekçisi olacaktır.

ANKA KUŞU

A. SAVAŞ

Kapitalizm özel mülkiyet üzerine kurulmuştur. Buna rağmen kapitalistlerin yatırım yapmayı riskli buldukları veya sermayelerinin çok üstünde yatırım isteyen alanlarda "kamu mülkiyeti" savıyla ve devlet eliyle büyük yatırımlar da mevcuttur.

Türkiye ve KKTC'de KİT (Kamu İktisadi Teşekkülleri) adı verilen işletmeler kamu malı diye adlandırılmalarına rağmen, bu güne dek kamuya ne yararlar getirmiştir? Bugün KİT'lerin çoğu "zarar" ediyor deniyor ya, peki dün kar ettiği dönemlerde bu karlar kamuya mı dağıtılıyordu? Yoksa, devlet eliyle yine özel müteşebbis kapitalistlere şu veya bu yolla peşkeş mi çekiliyordu?

Şu "YAP İŞLET DEVRET" ilkesi herşeyi açıklıyor ama anlamak isteyene. Devlet yatırım yapacak, işletip karlı hale getirecek, yok pahasına kapitalistlere devredecek! Ne güzel! Bir de devlet hiç bir sınıfın tekelinde değildir diyeceksiniz.

Kapitalist-emperyalist sistemin ekonomik krizinin yoğunlaştığı 1980'ler ile birlikte, Serbest Piyasa Ekonomisi, diğer adıyla Monetarist Sistem emperyalist tekeller tarafından çıkış yolu olarak görülmeye ve tüm dünya ekonomisine dayatılmaya başlandı; İMF veya Dünya Bankasından kredi mi istiyorsunuz? Veririz... veririz ama önce şu KİT'lerinizi özele devredin bakalım... bu arada sendikaları da halledin... krediniz hazır!

Bu politikanın, Batı'da Reganizm, Thatcherizm diye adlandırılmasına ve sözde sol güçlerin karşı çıktığı palavralarına kanmayın sakın. Aynı süreç bizde 1986 Özal-Eroğlu Protokolü ile başladı. Adına da Özalizm dendi. Aslında bu işin mucidi ne Regan, ne Thatcher ne de Özal idi, sistemin babası emperyalist tekellerin koruyucu babası Friedman'dan başkası değildi.

O yılları hatırlıyor musunuz? Hani, "sol" partilerin, sendikaların büyük tantanalarla "Serbest Piyasa Ekonomisine Hayır!" kampanyaları düzenledikleri yılları...

Hala bugün, bu parti ve sendikalar oy potansiyellerini, işçi ve emekçileri küstürmemek için "Serbest Piyasa Ekonomisine", bu sistemin kaçınılmaz bir gereği olan özelleştirmeye, utangaç bir şekilde dahi olsa karşı olduklarını söylemelerine kanmayın.

Bu partilerden hiçbiri, ne CTP ne TKP ne de YKP "Serbest Piyasa Ekonomisine" ve özelleştirmeye karşı değillerdir.

Bakin YKP Genel Başkanı Alpay Durduran Eylül 1996 tarihli Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek gazetesinde neler diyor:

"Örneğin faşizme karşı mücadelede devlet örgütünün küçülmesi ve faşistlere destek olmaması öngörülmelidir. Bu ise devletin ekonomide rol almasını savunan solculara ters gelir. Ama solun, solcunun elinde olmayan bir örgüte ekonomiye müdahale, bankalarda suni para yaratma ve sanayi işletmeler sahibi hakkı ve yetkisi vermekle iyi bir örnek yaratmadığı gibi hasmının eline güç verdiğini bilmelidir.

Eğitimde devlet tekelini savunurken de çelişki yaratır, başka örnekler de vardır."

Elektrik Kurumu gibi mi, Sayın Durduran? bir yandan özelleştirmeye karşı olduğunuzu söyleyeceksiniz, diğer yandan da "devlet örgütünün küçülmesi ve faşistlere destek olmaması"ndan bahsedeceksiniz. Sanki faşistler devlet örgütünün bizzat kendisi değil de, dışında bir olguymuş gibi, sanki devlet bizzat kendi olan faşist mekanizmayı güçlendirmek için vergileri artırmıyor, halkı haraca bağlamıyormuş gibi. Durduran diyebilir ki, "devlet ekonomiden elini çeksin, küçülsün, dolayısı ile faşizme destek olabilmek için vergileri artırmaya kalksın ona karşı mücadeleyi yükseltiriz" vs...

O zaman size sormazlar mı sayın Durduran, "kamu malı" dedikleri devlet işletmelerinin karlarını faşistlere değil de, halka hizmet olarak harcanması için niye mücadele etmiyorsunuz?

Gelin eğri oturup doğru konuşalım, Sn. Durduran. Siz ne piyasa ekonomisine ne de özelleştirmeye karşı değilsiniz aslında. Sizin karşı olduğunuz özelleştirme adı altında ülke kaynaklarının Türkiyeli burjuvalara ve mafiyaya peşkeş çekilmesidir. Çünkü siz, tercihinizi Avrupa (AB) burjuvalarından yana çoktan yapmış durumdasınız. "Devlet küçülsün" derken aslında devletin elindeki herşey satılsın ama, AB'li burjuvalara satılsın.

22 Mart'ta, KTÖS'de düzenlenen konferansta Annouil'in siz "serbest piyasa ekonomisi" karşıtlarının gözünün içine baka baka "AB'ye giriş için serbest piyasa ekonomisi ön koşuldur" değişti karşısında ne yaptınız?

Bu "ön koşul" karşısında büyük bir ikilem içerisine düştünüz değil mi? ikisinden biri; ya piyasa ekonomisi ve özelleştirmeye evet deyeceksiniz ya da AB'ye girme hayalinden vazgeçeceksiniz.

İyisi mi, gelin AB uğruna (nasıl ki sizin de dediğiniz gibi TC'ye entegrasyon uğruna özelleştirmeye evet demek zorunda olan UBP gibi) piyasa ekonomisi ve özelleştirme karşı olduğunuzu ilan edin. Ama bunu yaparken, "devleti küçülterek faşizme destek olmasını engellemek" için yaptığınızı söylemeyin sakın. Yutmazlar...

Merak etmeyin, özelleştirmeye çok karşı olduğu zannedilen sendikacılar da sizi takip etmeye hazır dırlar.

Bu politikalarla, sadece AB emperyalistlerinin değil genelde dünya emperyalist sisteminin krizlerini atlatmasına yardımcı olmaya çalıştığınızı emekçiler mutlaka kavrayacaktır ve o zaman sizin ne kadar "anti-emperyalist" olduğunuza karar vereceklerdir. Güneş balçıkla sıvanamaz Sn. Durduran!

HOŞÇA KALIN SEVGİLİ DOSTLAR*Baştarafı Sayfa 9'da*

Sevgi yeşerse de gelişmez ihanet ortamlarında...

Çünkü;
Sevgi hile kaldırmaz...

Diktiğimiz sevgi çiçeği, ihanetlerin, aldatmaların, kandırmaların gönüllerimizde açtıkları yaralardan sızan kan deryasında boğuldu.

Ve ihanet, gönüllerimizde mahkumettiğimizi, boğduğumuzu sandığımız anda, hortladı bir kez daha.

Sevgi güzeldir. Sevda güzeldir. Aşk güzeldir.

Ve de haktır.

Ama, sadece hilesiz olan sevginin yaşama olasılığı vardır.

Karınızı yıkararak yeni bir dünya kuramazsınız. Kocanızı yıkararak da yeni bir dünya kuramazsınız. Birlikte yaşadığımız kadını ya da erkeği yıkararak da kuramazsınız yeni bir dünya...

Kurduğunuzun sınırsınız sadece...

"Sevmek suç mu?" demeyiniz. Tabii ki suç değildir. Ama, birlikte olduğunuz, yeni bir ilişkiye geçmeden oturup anlatmak gerekir. Yaralanmasını en aza indirmek gerekir çünkü. Gitmek isteyen de engel çıkarmamak gerekir inadına...

Evlilik, zaten Dostoyevski'nin dediği gibi her onurlu ruhun ölümüdür. Başka hilelere ne gerek var ki?

Herşeye karşın, son sekiz yıllık yaşamımda, acıları birlikte paylaştığımız sevgili kadına, yaşama sevincimin hiç olmazsa, bu zor dönem içerisinde, ayakta kalmasındaki katkılarına teşekkür eder, yeni yaşamında mutluluklar, başarılar dilerim.

Evet sevgili dostlar;
Yorgunum.
Yoruldum, kırlıdım, incindim...
Bir sevda yolculuğundaydık sekiz yıl
Dile kolay.
İhanetler yumağına sarmaşdolaş...
Yaralı bir can idim ben zaten.
Yaklaşan sona ve geleceğe,
Durup bakmak...
"Zeytin dikmek mi?"
Yoksa?

Hoşçakalın sevgili dostlar.
Başarılar, mutluluklar.

1 MAYIS'I YAŞATACAĞIZ!

(Baştarafı Sayfa 1'de)

haykırdı."Kahrolsun Faşizm", "Faşist Ocaklar Kapatılsın", "Üsler Dışarı", "Katiller Bulunsun, Hesap Sorulsun" gibi sloganlar atıldı.

Miting alanında geçmişin coşkusundan uzak, sarı sendikaların beylik sözleri kitlelerin beklentilerinden uzaktı.Devlet ve işverenlerle kolkola emeğin mücadelesine ihanet edenler böyle günde hamasi nutuklarla bir yere varamazlar.

1 MAYIS GÜNÜ DAĞITTIĞIMIZ BİLDİRİ ŞÖYLEYDİ:

1 MAYIS NE DEĞİLDİR?

- * 1 MAYIS ; BAHAR BAYRAMI DEĞİLDİR!
- * 1 MAYIS; HALKIN ÇIKARLARINI SATANLARIN HALKÇI GÖRÜNDÜĞÜ GÜN DEĞİLDİR!
- * 1 MAYIS ; EMEĞİ SÖMÜRENLERİN EMEK ŞAMPİYONLUĞU YAPTIĞI GÜN DEĞİLDİR!
- * 1 MAYIS; SARI SENDİKA AĞALARININ GÜNÜ DEĞİLDİR!
- * 1 MAYIS; SENDİKALARI İPOTEK ALTINA ALIP GÜDÜMLÜ HALE GETİRENLERİN GÜNÜ DEĞİLDİR!
- * 1 MAYIS; ÖZELLEŞTİRME ADI ALTINDA ÜLKEYİ PEŞKEŞ ÇEKİP İŞÇİYİ SOKAĞA ATANLARIN GÜNÜ DEĞİLDİR!

1 MAYIS NEDİR?

- * 1 MAYIS; İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN İŞVERENLERE KARŞI MÜCADELE GÜNÜDÜR!
- * 1 MAYIS; İŞÇİ VE EMEKÇİLER ARASINDAKİ BİRLİK VE DAYANIŞMANIN HAYATA GEÇİRİLDİĞİ GÜNÜDÜR!
- * 1 MAYIS; BAĞIMSIZLIK, ÖZGÜRLÜK VE MÜCADELE GÜNÜDÜR!
- * 1 MAYIS; SAFLARIN SIKLAŞTIĞI GÜNÜDÜR!
- * 1 MAYIS; EMEĞİN KURTULUŞU GÜNÜDÜR!
- * 1 MAYIS; KIBRIS HALKININ KURTULUŞUNUN EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELEYLE SAĞLANABİLECEĞİNİN YÜKSEK SESLE İLAN EDİLDİĞİ GÜNÜDÜR!
- * 1 MAYIS İNSANLIĞIN KURTULUŞUNUN SOSYALİZMLE SAĞLANABİLECEĞİNİN İLAN EDİLİP KANITLANDIĞI GÜNÜDÜR!

BU AMAÇLA,
TÜRK-RUM KIBRIS İŞÇİ VE EMEKÇİLERİ ANTI-EMPERYALİST BAĞIMSIZ BİRLEŞİK KIBRIS İÇİN BİRLEŞELİM VE MÜCADELE EDELİM.
KAYBEDECEK NEYİMİZ KALDI Kİ?
OYSA KAZANACAĞIMIZ KOSKOCA BİR DÜNYA VARDIR.

1 MAYIS'I YAŞATACAĞIZ

- * ÖZELLEŞTİRMEYE HAYIR!
- * Özelleştirme adı altında ülkemiz olanaklarının sermayeye peşkeş çekilmesine derhal son verilmelidir!
- * Özel Sektörde Sendikası, Sigortası ve Toplu Sözleşmesi işçi çalıştırılması yasaklanıp engellenmelidir!
- * Sunzest-Menar'ı satanların KTHY'yi istemeye yüzü var mı?
- * Toplumsal varlığımız için Göç Engellenmeli, Barış Sağlanmalıdır!
- * Paralı Eğitime ve Sağlığa Son!
- * İTEM Yasasına Hayır. Derhal iptal edilsin!
- * Parti güdümünde Sendikacılığa Hayır!
- * Kamu Görevlilerine siyaset yapma yasağı derhal kaldırılmalıdır!
- * Bütün "Faili Meçhul" cinayet, bombalama ve tehditlerin faileri açığa çıkarılsın!
- * FAŞİST OCAKLAR DERHAL KAPATILSIN!
- * Savaş çıgırkanlığına ve provokasyonlara son!
- * İlhaka, Taksime, Enösize ve Entegrasyona Hayır!
- * Toplumlararası temasların önündeki engeller kaldırılmalı!
- * BARIŞ, HEMEN ŞİMDİ!
- * Tüm Dünya İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin!
- * Bu Memleket Bizim! Sahip Çıkalım!

1 MAYIS'I YAŞATMAK İÇİN

Tüm Demokrat, İlerici, yurtsever ve Emekçiler
YÜRÜYÜŞ VE MİTİNG İÇİN
- 1 Mayıs 1997 Perşembe günü saat 10.00'da
KUĞULU PARK'ta

Kıbrıs Sorunu ve 1 Mayıs Konulu Forum için
- 2 Mayıs 1997 Cuma günü saat 19.30'da
KTÖS Lokali'nde
BULUŞALIM!

1 MAYIS'I YAŞATMA KOMİTESİ

BES, EL-SEN, KTÖS, CAĞ-SEN, TIP-İŞ, PETROL-SEN, K.T.Tabipler Birliği,
B.F.Ç.Toplumsal Varlık Hareketi, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Çatı Dergisi,
Demokrasi ve İnsan Hakları Hareketi

